

Corneliu Leu

BISERICA din ETER

*APĂRĂ-MI FAMILIA
DE CEI NEIUBITORI,
IUBITORULE DE OAMENI!*

REALITATEA 2012

ISBN 978-973-9025-72-0

Coperta si tehoredactare computerizatã: Veronica Ionescu

Editura REALITATEA
bd. Dacia 126, București 020064, tel/fax 040311045047
e-mail: leuc@upcmail.ro

1. ÎNTRU EXPLICAREA ACESTEI CĂRȚI:

SPRE A ÎNDEPĂRTA O NEDREPTATE CARE PERSISTĂ

Că, în anul de blestem bolșevic 1949, Episcopul Grigorie Leu a fost ucis de guvernarea comunistă devenind martir al Ortodoxiei, este un fapt explicabil: Prin actele sale de dreaptă credință și de apărare a ei, ajunsese a fi nu numai incomod regimului dictatorial, ci chiar periculos înaintării acestuia, contrazicându-l prin adevărurile ce îi erau înțelese și crezute de populație. Trebuia înlăturat; iar, fiindcă personalitatea lui era în atenție publică atrăgând și coagulând rezistența din Biserică, această înlăturare s-a făcut rapid, prin crimă păgână.

Dar faptul că, iată, la aproape trei sferturi de veac de la martiriul său, după atâtea documente scoase la iveală care dovedesc rezistența sa în fața antihristului, după un alt martiriu, al fiului său condamnat la moarte de aceiași guvernanți, după cărți întregi care-i înfățișează patriotismul și dreapta mărturisire, încă nu se ridică lespeda de tăcere și de ignorare a muceniei sale, acesta este un lucru cu totul inexplicabil într-o lume liberă și transparentă mai ales întru Credința pe care el a slujit-o! Este o nedreptate care persistă, îndepărtarea ei

apăsând în primul rând asupra umerilor mei bătrâni.

O spun eu, cel care am constatat în trecutul nu prea îndepărtat că această tendință de minimalizare a rezistenței noastre prin Biserică se răsfrângea nu numai asupra memoriei unchiului meu, ci chiar asupra faptului că, în anii de instaurare a comunismului a existat un întreg Grup Sinodal de Rezistență împotriva aservirii Bisericii la interesele guvernării atee și ale Moscovei care încerca să pună Ortodoxia în slujba lui Stalin. Și nu era doar o tendință oarecare de nesocotire, ci una cu totul adversă, mânată de interesul necinstit de a pune meritele „salvării Bisericii” pe seama altora: A celor care pactizaseră cu dușmanul și nu făceau decât să o administreze convenabil pentru regimul comunist, adică formal-instituțional; doar pentru orbirea populației și relații protocolare în străinătate; dar nu să o păstorească întru misiunea ei divină venită prin Duh Sfânt!

Existența Grupului Sinodal de Rezistență, care a fost înfrânt târziu de acel colaboraționist cunoscut drept „Patriarhul roșu”, abia după ce a reuși să înlăture din Sinod doisprezece vlădici de dreaptă credință, arată ruptura care s-a creat în anii de după război între apărătorii Bisericii Naționale și clericii colaboraționiști care, punând mâna pe ierarhie la fel cum comuniștii au pus mâna pe țară, adică sub amenințarea tancurilor sovietice, au vândut-o antihristului. Or, acum când este evident faptul că această vânzare de rușine și păcat s-a încercat să fie interpretată drept salvare a lăcașurilor de cult - ceea ce este o minciună, pentru că la acea oră Stalin reintrodusese Ortodoxia Moscovită în viața publică a republicilor sovietice și a țărilor satelite – ticăloșii năimiți, împăunându-se cu merite în fața enoriașilor, au vrut să facă necunoscută ruptura dintre ei și Grupul de Rezistență care a luptat pentru dreapta credință ce, până la urmă, s-a păstrat în sufletele credincioșilor și nu în slujirea coruptă a unor

teologi vânduți.

*Se pune, deci problema: E vorba de ne-păsare, sau de ne-recunoaștere a unor adevăruri? E vorba doar de o ușor condamnabilă ne-recunoștință față de cei care au vrut să păstreze neîntinate valorile Ortodoxiei, sau de ne-recunoașterea deliberată a faptei martirice a acestora, pentru a lăsa impresia că meritele le au exact cei care au trădat, argumentându-se fals că fără trădarea lor nu s-ar fi păstrat deloc Biserica?!... O asemenea afirmație este demagogie ordinară, nedemnă de sutana slujirii Dumnezeuului nostru; dar iată că ea ajunge să umbrească Adevărul. Adevărul despre **rezistența Bisericii Ortodoxe Române prin cei mai demni slujitori ai ei, care nu s-au plecat în fața conducerii comuniste și a amenințărilor aparatului de represiune!***

Când l-am întrebat pe îndreptățitul de prea fericită pomenire Patriarh Teoctist care este situația demersurilor de canonizare a Episcopului Grigorie Leu, pentru dosarul căreia depusesem documente la Secretariatul Sfântului Sinod, vrednicul patriarh mi-a răspuns: „Ehe, e cale lungă; căile ierarhiei cerești sunt mai complicate!”... Erau complicate deoarece, atunci, în anii instaurării comunismului, ei fuseseră în tabere diferite, iar Prea Fericirea Sa, ca supraviețuitor, avea obligația sa-i laude pe cei din tabăra sa, cei care cochetau sau colaborau cu antihristul și până la urmă au decăzut în slujba aceluia. Nu-l interesa că în acei ani existase în Biserica noastră un Grup de Rezistență, ci își făcea misiunea partizană de a exagera rolul Patriarhului Roșu în „salvarea” lăcașurilor de cult. Pentru că, prin asta, și „meritele” sale, care îi fusese colaborator, erau puse în evidență, în loc de a fi istoricește negate și condamnate. Relatez în paginile următoare și înțelesurile drepte care m-au apropiat de Patriarhul Teoctist; dar nu pot omite faptul că, de abia după trecerea lui la Domnul, a început a circula acel document citat din

oficiosul Patriarhiei despre care vorbim mai încolo, prin care Sinodul din care făcea parte și Episcopul Grigorie, alături de ceilalți sinodali rezistenți, îi retrăgea Arhimandritului Teoctist rangul obținut prin ploconirea la guvernanți; ploconire pe care, se menționa, o făceau el și Justinian Marina sfidând clerul și pe ceilalți chiriarihi...

Dar, pentru a reajunge la întrebările ce-mi impun această explicație privind nevoia de a depăși la timpul nostru prezent nedreptățile trecutului, vin din nou și afirm: Că în anii 1948 – 1954, câtă vreme a străduit pentru întărirea unei cinstite și independente Arhiepiscopii Ortodoxe a Românilor din Occident, fiul Episcopului Grigorie, vărul meu, Arhiepiscopul Vasile-Victor Leu a fost supus unui bombardament cu calomnii produse de Securitate, de KGB și de „Sovropatriarhia” de la București pe care el o numea astfel la posturile de radio libere unde înființase emisiuni religioase pentru români, construind acea BISERICĂ DIN ETER care trecea peste zidul Berlinului unindu-ne ca frați, este un fapt explicabil: Prin misiunea sa primită de la Grupul Sinodal de Rezistență de a înființa acea Arhiepiscopie independentă și a feri diaspora românească de infiltrarea cu agenți KGB, cum trimiteau sovieticii „preoții”lor, el devenise nu numai periculos pentru interesele Moscovei și guvernelor satelite, ci căpăta tot mai mult prestigiu în emigrația română care se putea mișca liber și respingea comunismul pe față. Pentru a fi anihilat trebuia compromis, fapt pentru care s-au vărsat tone de lături asupra lui tocmai pentru că, altfel, nu-i puteau fi îndepărtați credincioșii. Ca și tatăl său în țară, el se dovedea un factor coagulant de rezistență românească, devenind chiar mai eficace decât guvernele din exil, salvând de infiltrare parohiile existente și înființând altele, dar și refăcând, prin calea Bisericii, legături între diferite grupări de români fărâmițați pe care, prin slujbe, predici și lucrare misionară îi aducea la

sentimente frățești. Era atât de periculos pentru comunismul internațional încât, atunci când n-au mai reușit cu calomniile, l-au răpit și l-au dus la Moscova, acesta fiind unicul gest de o asemenea gravitate făcut direct de KGB, fără acoperire, față de o personalitate românească din emigrația care încerca să ajute rezistența din țară.

Dar faptul că, iată, tot cam la trei sferturi de veac de atunci, într-o țară liberă care știe ce a însemnat provocarea bolșevică, calomniile acelea încă se mai folosesc continuând nedreptatea față de memoria unui patriot naționalist, este iarăși un fapt inexplicabil!

Și este cu atât mai inexplicabil, cu cât este vorba de un slujitor important al Bisericii care crede nețărmurit în convertirea păcătosului și în șansele egale pe care le are acesta întru dreapta credință în fața Dumnezeului nostru!... Chiar dacă unele păcate ale tineretilor lui ar avea un sâmbure de adevăr, conducând apoi la exagerările monstruoase produse de contrapropaganda securistokagebistă, faptul că din clipa în care a primit misiunea sfântă de a apăra Biserica exilului întărind prin ea întreaga rezistență românească s-a comportat exemplar și rodnic pentru Creștinătate, nu contează?!... Faptul că a fost răpit de antihrist și vreme de ani de zile torturat în închisori sovietice și din țară fără să trădeze pe nimeni, nu contează?!... Faptul că a refuzat orice compromis cu anchetatorii și și-a cerut el singur condamnarea la moarte, nu contează?!... Faptul că slugile Moscovei voiau să facă din procesul lui un proces al întregii rezistențe religioase, cu multe condamnări care să sperie, iar el a luat totul asupra sa ne divulgând nici un alt nume și obligând instanța să se limiteze la ucidere lui, ca martir care preia totul, nu spune nimic? Faptul că, după ce i s-a pronunțat pedeapsa capitală a refuzat să facă cerere de grațiere, chiar nu contează?!... Atunci, ce mai contează, Dumnezeule Mare?!... Cine altcineva în afară de antihristul

ar vrea să păstreze anatema asupra unui suflet trecut printr-o asemenea purificare?!...

Fată de toate acestea, într-o asemenea explicație, îmi permit să-mi asum totul și să afirm că: Datoria fiecăruia dintre noi față de familia din care facem parte, e o datorie sfântă. Iar când se întâmplă să ai în această familie oameni sfințiți prin fapta lor, atunci datoria ta de a te apropia lor și de a mărturisi dreapta lor credință, continuând-o cât te ajută propria ta nevolnicie, e și mai mare!... Pentru că de la familie ajungi la neam, iar de la neam ajungi la adevărurile țării tale. Adevăruri pe care nu-ți poți permite să le lași mistificate, chiar dacă au fost făcute de un muritor pentru care ai și cuvinte de laudă. Eu am multe cuvinte de laudă pentru personalitatea Patriarhului Teoctist, atât în ansamblul ei cât și pentru amănuntele pe care mi le-a pus la dispoziție spre a construi monumentul de martir al unchiului meu. Dar trebuie să-mi dau seama că fericitul întru pomenire ar fi vrut să ducă cu sine o taină: Acea de a fi fost într-o tabără diferită de a Episcopului Grigorie care slujea numai dreapta credință, în vreme ce alții deveneau colaboraționiștii comunismului. Așa s-a întâmplat cu prelatul de rușine numit „Patriarhul roșu” și cu alții care, sub pulpana lui au rămas în ierarhia compromisă, în vreme ce Vlădicii Adevărați ai Neamului au făcut Grupul Sinodal de Rezistență împotriva guvernării comuniste și a aservirii Bisericii Naționale intereselor Moscovei.

Grup în care fiindând și acționând prin funciara sa trăire creștin-românească, Episcopul Grigorie Leu a ajuns a plăti cu viața sa cea lumească prin sfârșit martiric.

Fapt care mă face să invoc și să exclam:

DOAMNE, APĂRĂ ACEASTĂ FAMILIE CARE NU ȚI-A GREȘIT!

Ți-au greși alții, Doamne!... Rău ți-au greșit și au vrut să te răstignească din nou răstignindu-i pe ei. Iar acum continuă să hulească numele Tău, hulindu-i pe ei!... Pentru că hulirea aceasta, Doamne, pornită de la cei răi de odinioară care, prin ea, fapta rea făcută de ei înșiși voiau să o ascundă, se moștenește acum la alții care nu s-au mai învinovățit cu fapta, dar se învinovățesc prin hulirea și uitarea cu care încă mai acoperă încârdășirea cu antihristul a înaintașilor lor, în loc să se lepede de aceasta pășind cu smerenie pe calea Adevărului Tău, care trebuie să fie Adevărul atotcuprinzător al Bisericii noastre!... Apără-i, așadar, Doamne-Dumnezeul meu, pentru că și ei au apărat cât au putut Adevărul Bisericii Tale, întru slava Ta!... Și iartă-i, lubitorule de oameni, pentru ceea ce, omenește, au greșit în fața Ta!... Apără-mi, Doamne, familia și neamul, să nu învingă asupra lor nevolnicii lepădării de Tine!

Grigorie Leu arhiepiscop vicar al Mitropoliei Moldovei cu titlul de :
Botoșeneanul

Fotografie din dosarul DIE, document parvenit din străinatate prin care această direcție ia act și informează mai departe despre acțiunile lui Vasile Leu în străinatate și hirotonisirea lui ca episcop al emigrației sub numele de Victor.

editie on-line www.cartesiarte.ro

Aceasta carte poate fi comandata la adresa :www.corectbooks.com

7. CONCLUZII

**FĂRĂ NICI O
PRETENȚIE DE A LE
CONSIDERA
OBIECTIVE,
ELE TREBUIND SĂ FIE
DOAR SINCERE ȘI
VALABILE**

1. DREAPTA JUDECATĂ

Prima concluzie este la fel de limpede pe cât este de Dumnezeu înțeleasă: Când te rogi Lui, pentru familia ta, nu faci decât un act de creștinească încredere în Sfânta Lui Judecată. Nu trebuie să te obligi a te obiectiva, ci trebuie să-ți pui la încercare, cu tărie, sinceritatea, dragostea și potolirea mâniei față de cei pe care îi chemi în fața **Dreptei Judecăți**. Numai așa poți fi crezut.

În ce mă privește - mi-e martoră și probă cartea pe care am scris-o înainte: În speranța că Biserica noastră se va grăbi să-i înscrie la loc de cinste pe toți ierahii binecuvântați a rezista cu adevărat, am marcat și am lăsat loc pentru orice persoană în legătură cu care s-ar fi găsit dovezi de apartenență la Grupul Sinodal de Rezistență. Tocmai pentru că, important la acel moment al cercetării, consideram a fi faptul de a reconstitui o listă cât mai

exactă. Enumerând, în "Cartea Episcopilor Cruciați" asemenea nume de posibili participanți, nu l-am omis nici măcar pe al lui Justinian Marina spunând că, teolog fiind și viețuind printre cele sfinte, există șansa de a-l fi luminat și pe el Duhul Sfânt arătându-i calea dreaptă a rezistenței credinței. Nu ar fi trebuit, din partea lăudătorilor săi, decât să aducă date sau argumente acceptabile și nu dintre acelea ale organizării și dezvoltării unei confesiuni după interesele mari pe care le aveau comuniștii spre a folosi religia în scopul propagandei lor; pentru că asta nu înseamnă salvarea unui crez, ci doar a face să funcționeze un aparat salarial în slujba altui crez și a obține astfel privilegii personale.

Dar nu am primit vreun asemenea argument; ba, mai mult: Din clipa apariției cărții mele care demonstra că a existat un grup de rezistență împotriva politicilor lui Justinian, s-a tăcut. Nici Teoctist, nici Antonie, care m-au felicitat călduros și îndelungat la vederea copertei, nici anturajul lor în care au discutat multe dintre datele oferite de mine, nu au scos apoi un cuvânt despre conținutul cărții. Iar episcopul Damaschin, ca să mă rezum doar la cei duși dintre noi, a început să-mi relateze multe comentarii din care se vedea interesul, sau mai bine zis interesarea, cu care discutaseră ei între ei prefirând fiecare amănunt; dar la un moment dat și-a dat seama și s-a oprit spunând că el, de fapt, nu a citit cartea fiindcă l-au obosit prea multele documente la care trebuia să fie atent. Mai sincer a fost Nestor Vornicescu spunându-mi, despre discuțiile purtate între ei, cu ton colegial: „Ne-ai dat ceva de furcă, maistre, cu cartea dumitale!”...

2. EPISCOPUL GRIGORIE

A doua concluzie privește sensul profund creștin și național al actelor publice și duhovnicești ale **Episcopului Grigorie Leu**, prigoana păgână la care a

fost supus fără să poată fi făcut a renunța la ele și martiriul sfârșitului său lumesc prin care s-au întrusfințit toate acestea. Opoziția lui perseverentă la toate măsurile guvernamentale de a îndepărta populația de Credință și, mai ales, contramăsurile pe care în mod constant le-a pus în acțiune personal pentru a salva Biserica Națională și pentru a continua educația religioasă a tineretului și a întregii populații, sunt cunoscute: Misionarismul cu care a înaintat odată cu armata română în Basarabia și Transnistria redeschizând bisericile și chemându-i pe creștinii oprimați la luat Lumina, ca și pe ostașii sovietici ocupanți; ocrotirea și slujirea în continuare a enoriașilor săi basarabeni după ce li s-a reocupat teritoriul; susținerea în Sinod, împreună cu Patriarhul Nicodim, a menținerii autocefaliei în momentul în care Moscova cerea să devenim sufragani; sancționarea deschisă în Sinod a fărâdelegilor politruce făcute de colaboraționiști; apărarea la fel de deschisă a ierarhilor și preoților loviți de măsurile guvernamentale de înlăturare; înfruntarea directă a tendințelor expansioniste ale Patriarhiei Moscovei somându-i public pe primul ministru și pe ministrul cultelor să nu accepte o „Sovropatriarhie”; contracararea legii care scotea învățământul religios din școli prin măsuri concrete cu planuri pentru fiecare parohie de întărire și multiplicare a catehezei și pentru răspândirea tipăriturilor religioase; acțiunile misionare la sate în contradicție cu cele ale parlamentarilor comuniști; oferirea de bună voie a sacrificării sale pentru salvarea Episcopiei Hușilor; trimiterea riscantă a fiului său în occident, pentru a salva bisericile emigrației de infiltrarea kagebistă; amenințarea ce i se adresa atât public, în Parlament, cât și pe căile oculte care, în timp ce devenea elementul coagulant al Grupului de Rezistență Sinodală, îi stabileau locul următor pe lista asasinatelor începute cu Nicodim Munteanu și Irineu Mihălcescu.

3. GRUPUL SINODAL DE REZISTENȚĂ

A treia concluzie confirmă existența și acțiunile organizate ale **Grupului Sinodal de Rezistență** încă din perioada când putem vorbi de libertatea acțiunilor pe față, precum unirea în jurul refuzului adresat Moscovei de Patriarhul Nicodim sau decăderea din rang a lui Teoctist și avertismentul dat lui Justinian, până la începerea celeilalte perioade: trecerea „în catacombe”, după ridicarea lui Marina în scaunul patriarhal. În anii 1947-1948, după „vizita” lui Alexei al Moscovei, când Patriarhul Nicodim îl înfruntă, Sinodul păstrându-și astfel autocefalia, văzând rușii că nu le reușește mișcarea cu mitropoliile sufragane, se trece la alte măsuri: Sunt decăzuți din treaptă și puși în retragere mitropolii Irineu și Efrem, după ce alți doi mitropoliți, Nifon Criveanu și Tit Simedrea, își pierduseră eparhiile. Sunt scoși din scaun și episcopii Cosma Petrovici, Eugeniu Laiu, Lucian Triteanu, Athanasie Dincă; iar, mai grav: sunt condamnați mișelește să treacă la Domnul Nicodim și Irineu (în februarie, respectiv aprilie 1948). Astfel, sunt înlăturați brutal din calea realizării patriarhiei roșii nu mai puțin de nouă sinodali. După 6 iunie 1948, când Marina ajunge patriarh, sunt înlăturați din ierarhie vicarii patriarhali Veniamin Pocitan, Emilian Antal, Pavel Serpe, și Teodor Scorobet de la Sibiu, sunt puși în retragere episcopii Policarp Morușca, Partenie Ciopron, Valeriu Moglan, sunt scoși din scaun și li se desființează eparhiile episcopilor Veniamin Nistor și Grigorie Leu, rezistența celui din urmă fiind rezolvată prin asasinat. Apoi, episcopul Oradiei, Nicolae Popovici care a sfidat punându-și candidatura de patriarh atunci când Mitropolitul Nicolae Bălan s-a retras ca să lase locul liber pentru Justinian Marina, este îndepărtat în 1950.

Conlucrarea Patriarhiei cu securitatea intră de atunci în linie dreaptă asmuțind-o sau servind-o pe aceasta

împotriva episcopilor Greco-Catolici, împotriva propriilor monahi, apoi a arhiepiscopului emigrației Vasile-Victor Leu. Măsurile commune patriarh-securitate continuă până în anii șaizeci cu morțile suspecte ale mitropolitului Sebastian Rusan, care „vorbea prea liber” la Iași și episcopului Andrei Magieru la Arad, ca și cu înlăturarea altor ierarhi precum mitropolitul Vasile Lăzărescu și episcopul Valerian Zaharia.

În diverse articole și încercări de ideentificare a ierarhilor ortodocși români victime ale dictaturii comuniste, cifrele încep cu doisprezece și ajung treptat la treizecișidouă prin adăugarea unora pedepsiți și năpăstuți direct de Justinian Marina. Nu a tuturor, pentru că Patriarhul Roșu a păcătuit prin cruzimi dictatoriale față de mult mai mulți din biserica oficială, de la greco-catolici și din emigrație, pe măsură ce simțea pofța de putere care l-a făcut să se înfrunte cu unii guvernanți când și-a simțit apa la moară, exact cum a făcut și Teoctist în anii noștri. Nu din credință, ci din motive de trufie și arătare a puterii. Fapt pentru care securitatea a și reacționat prin anii 1959 servind guvernării argumente spre a-l umili puțin aducându-l la realitatea condiției de supus și colaboraționist. Fapt este că, atunci când a stat câteva luni retras la Dragoslavele, s-a și plâns că i s-ar fi încercat otrăvirea. Din punctul de vedere al studiului criminalist, putem spune că era sincer în teama sa, de vreme ce el însuși folosise asemenea arme împotriva multor ierarhi.

Revenind la cele treizecișidouă de nume menționate, idedntificând, eu am enumerat aici cu precizie douăzeci și trei de ierarhi care, prin actele lor se dovedesc a fi dintre cei care s-au opus efectiv unindu-se la un moment dat în jurul Episcopului Leu, și-n rezistența internă împotriva legiurii comuniste, ca și-n cea externă împotriva infiltrării KGB-ului. Sau, după uciderea lui care încheia crimele decapitării vechii patriarhii, au continuat rezistența perseverând pe aceste poziții. Aceștia sunt ierarhii a căror

faptă se va identifica cu cea a **Grupului Sinodal de Rezistență din Biserica Ortodoxă Română**. Așa cum s-a scris, ei „...*reprezentau elita ierarhiei bisericești care nu a voit să facă nici un compromis cu cei fără de Dumnezeu... Se cuvine ca suflarea românească ortodoxă să nu-i uite, iar Sinodul BOR să-i canonizeze, în sfârșit, ca ierarhi mărturisitori, măcar pe unii dintre vlădicii ei martiri din anii dictaturii comuniste*”...

Și nu numai ca sfântă datorie față de memoria lor. Iată: corespondând despre aceasta cu profesorul Viorel Roman de la Universitatea din Bremen, care pledează pentru occidentalizarea noastră prin apropierea de catolicism, pot spune că, tulburat, el mi-a declarat că află de abia acum de această rezistență, fiindcă toate datele și informațiile pe care le-a avut până în prezent îi descrie ortodoxia românească drept una umilă și retrogradă, supusă întotdeauna voinței guvernamentale. Ideea Bisericii din eterul Europei, unindu-i pe ortodocșii români peste Zidul Berlinului și rupându-i de Moscova, cea de unde provenea imperialismul politicilor de stat dictatorial și expansionist, biserică ce s-a construit ca rod al rezistenței grupului sinodalilor români, îl face să-și schimbe părerea chiar și pe acest consecvent propovăduitor al actelor de compromis ale ortodoxiei.

4.SERVICIUL SPECIAL BISERICESC AL KGB

Despre **Serviciul Special al KGB privind politicile religioase ale Moscovei** și dezvoltarea lui până la planurile de diriguire a unei mișcări mondiale care să suplinească ratatele „Internaționale”, ca și despre presiunile acestor politici mai ales aici, la granița cu România, familia mea are iarăși un cuvânt de spus. Pentru că Episcopul Grigorie, în cercetarea sa cărturărească folosită cu semnificații sociale chiar și în studiile de mai

târziu ale lui Dimitrie Gusti, a remarcat încă din anii douăzeci pericolul propagandei sovietice făcută prin sectele pătrunse dinspre răsărit, unele dintre ele chiar dovedindu-se a fi o invenție sau o haină diversionistă din domeniul propagandei și agitației bolșevice.

Am spus și mai înainte că Moldova a fost mereu locul unei instabilități produsă de provocările rusești sau sovietice. Există acum date istorice precise despre diversiunea bolșevică de la Tatar Bunar; există biografiile elocvente ale „conducătorilor” alogeni trimiși pentru PCR prin vadurile Nistrului sau Prutului, pe unde se scurgea și material propagandistic sau exploziv, există evidența gazdelor pentru spionii rusești pe lista pensionării acestora ca ilegalști sau fiapiști; există chiar și informația că, la Iași, până și loja masonică în care s-a promovat Mihail Sadoveanu, ca dovadă și ce a devenit el, era infiltrată cu intenții provocatoare sovietice și deviată de oameni ai Moscovei.

Ca trimis al guvernului României Mari și ca întemeietor al învățământului teologic românesc în Basarabia, ca vicar al Mitropoliei Moldovei, ca efor și exarh, Episcopul Grigorie a avut, împreună cu Arhimandritul Iuliu Scriban și universitarii preoți frații Lordăchescu, acțiuni ecumenice în care s-a înțeles cu toți, de la catolici la neoproteștanți; dar s-a lovit de primitivismul unor secte siberiene exportate cu aceleași metode cu care se exporta revoluția. Studiile sale despre „Confesiuni și secte” au fost multă vreme bibliografie universitară. Pornind de la acele studii, el a devenit cu adevărat un combatant antibolșevic, în una dintre note chiar remarcând că, la anumite case de rugăciune, oamenii sunt atrași prin aparatură de cinematograf mobil, foarte scumpă pe atunci, care circula clandestin prin localități cu filme din producția sovietică dedicate lui Lenin și, apoi, propagandei staliniste. Ne având la „Mosfilm” producții cu sfinți, organizatorii acestor secte atrăgeau cu ce li se punea la îndemână. Serviciul

Special Bisericesc al KGB își inaugurase astfel activitatea externă: Cu secte mici, de origine dubioasă. Apoi, după ce a avut succes în cea internă înființându-i lui Stalin patriarhia cu care să câștige războiul, s-a ocupat de țările satelite care trebuiau supuse „Noii Rome” muscovite, încercând să-și impună influența în confesiunile mari..

Ideea unui Sinod unic și a unor mitropolii sufragane prinsese mai întâi prin ortodocșii puțini din țările slave catolice, apoi și în alte republici jugoslave decât Serbia și, foarte ușor, în prea supus slavofila Bulgaria. A transforma brutal Bisericele Naționale în metoc al catedralelor de la Zagorsk, era o promisiune făcută lui Stalin de către acest important Serviciu Special care mai avea de lucrat puțin numai cu Bucureștiul și Belgradul unde erau patriarhiile locale autocefale. Așa, în 1945 e desființată Mitropoilia Olteniei, iar la Iași e trimis Justinian Marina ca să-l izoleze pe Irineu Mihălcescu și să facă ruptura închinându-se Moscovei; așa, confirmarea ca vicar al său a părintelui Vasile Vasilachi îi este respinsă de guvern Patriarhului Nicodim în 1946; așa, își încearcă în mai 1947 vizita canonică aici Patriarhul Alexei, dar când el propune o întrunire panortodoxă la Moscova, Nicodim Munteanu, ca mai vechi patriarh decât el, al unei Biserici Ortodoxe mult mai vechi decât a lui, îl întreabă „de ce la Moscova?!”... În loc de răspuns e silit să se retragă la mănăstirea Neamț în vreme ce guvernul este cernut rămânând numai comuniștii cu care el își subliniază dezacordul printr-o grevă patriarhală, refuzând să se întoarcă la București. Semnături importante din exil și din țară vorbesc deespre otrăvirea, asasinarea sau condițiile mai mult decât dubioase ale morții sale în februarie 1948, urmat de mitropolitul Irineu în aprilie.

Unchiul meu cunoștea și participa la această rezistență împotriva tendințelor Moscovei în ciuda crimelor pe care le vedea. Rămas cel mai bătrân și mai important ierarh al Moldovei după înscăunarea lui Justinian Marina

la București, el a mulțumit Domnului prin slujbe publice pentru deșeurile planurilor rusești. Chiar Patriarhul Teoctist mi-a vorbit despre girul lui ierarhic asupra Mitropoliei Moldovei în vara lui 1948 când întregul Iași, obișnuit să refuze slujbele făcute de Justinian, populație ce protestase față de faptul că mitropolitul impus din afară și cu Romulus Zăroni adus tot din afară, îi „reprezentau” în Parlamentul comunist decretat prin furt electoral, se strângea din nou la catedrală fiindcă slujea cunoscutul duhovnic moldovean Grigorie Leu. Mi-a povestit cum, în preajma praznicului Sfântului Alexandru, unchiul meu a făcut pomenirea de șase luni a lui Nicodim Munteanu numindu-l „patriarh-martir al rezistenței prin Biserică” și mulțumind Domnului că prin rezistența aceasta nu s-a înfăptuit voia antihristului; ba, Teoctist chiar mi-a precizat că el nu i-a spus lucrul acesta lui Justinian, dar acela a aflat și l-a muștră.

În acele condiții, autocefalia nu ne-a putut fi atinsă, dar Serviciul Special KGB reprofila Noua Romă moscovită măcar la nivel de Vatican, propunând schimb de înalți prelați. Se urmărea înlocuirea alungatei Nunciaturi Apostolice cu una Moscovită condusă, desigur, de un general KGB care avea să joace pentru Patriarhia BOR rolul consilierilor sovietici ce dirijau efectiv alte instituții și ministere bucureștene. Prin schimb de ambasadori, cum fusese desființat cel de la Sfântul Scaun, ca om de încredere Teoctist urma să se ducă la Zagorsk. Serviciul Special KGB nu renunța la o a patra Internațională care devenea eficientă prin ortodoxie. Cea comunistă avea doar agenți ruși numiți în fruntea partidelor din diverse țări. Aici, fiind vorba de Biserici, aveau, așa cum trebuia să fie și Teoctist, reprezentanți reali, din toată lumea, numai cu condiția să-i găsească în fiecare țară pe colaboraționiștii supuși.

Acesta era planul: Desființarea ortodoxiilor naționale care, spre deosebire de cea rusească, impusă târziu

norodului de conducătorul încoronat, premerseseră Statul laic obligându-i pe prinți și regi să primească botezul ei. Și restructurarea ortodoxei prin realizarea uneia mondiale, opusă catolicismului țărilor de tradiție și protestantismului capitalist. Asta ar fi însemnat întărirea propagandei staliniste în întreaga lume și mult mai multe garanții de dominație. Exista experiența unor centre musulmane, profitand de republicile sovietice respective iar, după ocuparea Tibetului și alungarea lui Dalai Lama s-a perseverat în impunerea unui centru mondial budist în Mongolia. Dacă manipularea prin religii în favoarea intereselor statale se practică de sute de ani, nu avea tocmai KGB-ul să o omită din strategiile sale. Față de mijloacele precare și demagogice ale unor costisitoare „organisme internaționale” precum neconvingătoarea luptă pentru pace, syndicatele roșii demascate peste tot, manipulatele mișcări de femei și tineret, etc. a pune mâna pe dirijarea credinței omului era un obiectiv cum nu se poate mai important!

Norocul a fost pauza după moartea lui Stalin care a schimbat unele direcții. Dar asta, doar pentru moment. Deoarece panslavismul alături cu diversiunea comunistă a făcut în secolul nostru mari eforturi ca ortodoxia să devină o putere în mâna imperialismului lor, amputându-i superba tradiție de a se dezvolta popular, în mijlocul națiunilor, întru afirmarea și emanciparea acestora, ca un duh al pământului țării respective și nu ca o dogmă adusă dinafară. Exportul de revoluție se baza, însă, exact pe o asemenea dogmă adusă dinafară, iar la Moscova s-au făcut multe mârșăvii întru aceasta. Pentru o documentată argumentare, însă, pentru demascarea totală a perfidelor manevre ale spionajului religios rusesc, ar fi nevoie nu de micile surprize pe care le scoate la iveală CNSAS, speriiind unele fețe luminate, dar apoi îngroșându-le obrazul; ci de accesul nostru la dosarele KGB care ne privesc.

5.EPISCOPUL ALES ȘI APOI HIROTONIST, AL EMIGRAȚIEI

Ajungem astfel la o concluzie în legătură cu **Vasile-Victor Leu**, cel care prin ascultarea dată de Grupul Sinodal de Rezistență ajunge arhiepiscop al emigrației române devenind foarte periculos pentru acest Serviciu Special al KGB-ului care l-a și răpit. Dacă am avea documente declassificate de la KGB, am putea afla mult mai multe. Pentru că în birocrăția polițienească bolșevică au trebuit să existe dosare întregi cu note informative și argumente temeinice ca să se aprobe riscul internațional al unei asemenea răpiri. Acolo erau enumerate, desigur, acțiunile și faptele care-i demonstraseră pericolozitatea maximă pentru politicile Moscovei, și toate funcțiile ce le ocupa ca relații naționale și internaționale, și actele lui publice de propagandă pentru independența religioasă, și influențele prin creditul ce-l avea la mari instituții și guverne occidentale; trebuiau enumerate și probate toate datele celui urmărit, spre a se obține aprobarea lui Beria sau, poate, chiar a lui Stalin.

Au lucrat multe forțe și s-au plătit multe lefuri de colonei și generali la întocmirea dosarului care a condus, nu doar la o încercare de asasinat, ci chiar la răpire spre a-l păstra viu, ca deținător de informații prețioase. Din documentele cu care a fost trimis el de la Moscova la București reies doar câteva amănunte ale acestor forțe utilizate cuprinzând un teolog grec și un ziarist francez, care apar în preajma lui și la Zurich, și-n RFG, și-n Austria dar și-n închisoare la Moscova, mai mulți ofițeri din trupele de ocupație ale Austriei, agenți infiltrați în Elveția, Austria, Franța și chiar Suedia unde el este invitat la un dialog al episcopilor ortodocși și anglicani, două rânduri de anchetatori: unii basarabeni, alții care reiau interogatoriul în franceza pe care o vorbește anchetatul, supraveghetorii

ruși ai acestora culminând cu Beria, destui români dubioși lucrând direct cu KGB-ul, echipe de provocatori și urmăritori la Paris, Zurich, Baden-Baden, Munchen, Cairo și Alexandria, Innsbruck, Gratz, Viena... E o muncă, o cheltuială, o lucrare sistematică în care s-a urmărit ceva și s-au menționat punct cu punct urmele gasite sau constatate, care ar putea constitui inventarul tuturor activităților sale, al ascensiunii sale odată cu eparhia pe care și-o dezvolta în Europa și Orientul Apropiat.

La Istambul apar chiar mai mulți urmăritori și delatori, pentru că el ajunsese acolo și cu împuternicire de la Generalul Rădescu și amiralul Dumitrescu prin care anglo-americanii proiectau un vapor al Armatei Atlanticului, care să treacă de Bosfor și să staționeze în Marea Neagră cu un foarte puternic emițător radio capabil să transmită pentru România, Bulgaria, Basarabia, Ucraina penetrând prin sistemele de bruiaj ale acestor țări. Aici, rolul Bisericii pe care el o ridica în eter devenea și mai important. Strădania era mare, iar urmărirea KGB-ului deopotrivă... Ne dăm astfel seama ce s-ar putea afla dintr-un asemenea dosar nu doar în legătură cu el, ci cu multe care se pregăteau României și mulți trădători folosiți pentru asta. Și regretăm că n-avem acces la un CNSAS privind documentele KGB-ului.

Totuși, comportamentul exemplar și perseverent al lui Vasile-Victor Leu din clipa în care este tuns în monahism de tatăl său și primește misiunea din partea Grupului Sinodal de rezistență este exemplar și ca eficacitate și ca neabătută conștiință creștin-națională: A avut curajul să înfrunte încă de aici securitatea trecând granița clandestin, riscul său fiind mai puțin important decât porunca sinodală pe care o primise; a salvat zeci de biserici de infiltrarea kagebiștilor și i-a înfrățit pe emigranții dezbinați, a fost sprijin pentru cei din țară prin predici transmise în eter, a devenit periculos Moscovei până la a fi rapit de Beria, a avut un proces de condamnare la moarte în care s-a

comportat cu o demnitate exemplară.

În ceea ce privește rangul său ierarhic, avem documente clare că, așa cum este tradiția, la Salzburg, (unde ființa biserica românească din Austria, abia după alegerea noului episcop înființându-se încă trei: La Lintz, la Innsbruck și la Gratz), de sfintele Paști 1949, alături de mai mulți preoți din emigrație, s-au adunat în mod special și organizat reprezentanți ai credincioșilor și parohiilor românești din occident și ai unor organizații recunoscute de rezistență a românilor emigrați care, în prezența unor oficiali ai IOR- International Refugees Organisation, ai Consiliului Ecumenic și Caroman s-au constituit în Adunarea Eparhială a Episcopiei Ortodoxe Române Autonome din Europa Apuseană și Orientul Apropiat („EORA”, cu primul comitet format din maior Croitoru, dr. Teodoru, fostul ambasador român la Berna Bossi, avocat Nicolae Baciuc, maior Florescu, Puiu Traian, profesor Sanjoj – lideri ai organizațiilor Comitetului Român în localități din Austria, Germania, Elveția, maior S.U.A. Neagoe, ing. Titi Constantinescu, teolog Tănase –români cu cetățenie occidentală, prințul Alexandru Liven –refugiat rus originar din Basarabia, preoții Surtucanu și Gâldău). Au procedat apoi la alegerea lui Vasile Victor Leu ca episcop al lor propus conform canoanelor spre hirotonisirea care presupunea găsirea a trei arhierei care, întruniți, să-i transmită taina. Și au săvârșit acolo slujba de rugăciune pentru alesul lor, acesta fiind documentul lumesc al înscăunării lui, care este unul real și pipăibil.

Avem de asemenea documente că, încă așteptând găsirea și întrunirea celor trei episcopi ortodocși (adevărați, și nu făcuți de KGB, ceea ce nu era ușor în acea parte a Europei), care să poată săvârși taina, el și-a început misiunea. Ca ales recunoscut de reprezentanții obștei și propus de aceștia spre hirotonisire prin serviciul divin oficiat de soborul ce s-a putut întruni ca preoțime la biserica din Salzburg, el a fost astfel acreditat de Consiliul

Ecumenic, de IOR, de Caroman și de Biserica Anglicană, ca și de Înălții Comisari ai trupelor aliate de control (care i-au semnat un pașaport provizoriu cu viză diplomatică menționând funcția „Romanian Bishop”). Astfel și-a început misiunea în întreaga Europă și în Orientul Apropiat, întărind parohii, înființând altele, inaugurând cicluri de emisiuni religioase la posturi de radio; ne așteptând, ci începând deîndată a-și îndeplini rolul misionar de a-i uni pe românii emigranți împotriva asaltului KGB și a spionajului sovietic. Iar, de Căciunul aceluiș an, după ce a fost hirotonisit el (în prezența majorității membrilor adunării Eparhiale menționați mai sus, la Biserica Rusă din Munchen de către Serafim –mitropolit al rușilor albi din Germania, vicarul său arhierieul Filip titular al bisericii unde are loc oficierea și arhiepiscopul Stefan al Austriei, care primesc câte 1000 de dolari de la reprezentantul Consiliului Ecumenic și semnează trei exemplare din Gramata pe care o dau noului episcop), având comunitățile românești create, a hirotonisit la rândul-i preoți pentru dezvoltarea numărului de parohii ortodoxe independente și, mai ales, pentru a fi în serviciul tuturor credincioșilor acestora, certificându-le seriozitatea de creștini practicanți pentru a fi primiți de societățile în care ei se integrău, dându-le documente pentru a putea fi angajați sau primi cetățenia, cum e obiceiul creștinesc al lumii libere. Împreună cu episcopul polonezilor ortodocși Sava, cu Irineu episcopul sârbilor refugiați și mitropolitul Ghermanos al grecilor din occident a înființat Consiliu Bisericii Ortodoxe Refugiate recunoscut de IOR care era organism ONU.

Și-a construit astfel o operă Hristic-misionară pe care nu i-o poate contesta nimeni, fiindcă ea se numără în parohii, în deschiderea sau redeschiderea și reanimarea unor biserici, în liturghiile arhieresti slujite consecvent la radiourile unde-și dezvolta Biserica din Eter, în creșterea enormă a numărului de enoriași luați în evidență spre a fi

întăriti sufletește în bejenia lor și în faptele bune de încredere reciprocă prin care să se integreze în lumea liberă creștină. Și, în ultimă instanță, ceea ce nu se poate contrazice cu nimic deoarece constituie chiar obiectul procesului prin care este condamnat la moarte: Creerea în emigrația română a unui curent puternic de apărare a Bisericii lor Naționale și transmiterea către cei din țară a curajului acestora de a rezista în fața comunismului ateu. Numai faptul că, în acea vreme, sute de mii de ascultători clandestini din țară se salutau discret, ca-ntr-o formulă de recunoaștere, cu mesajul lansat de el la sfârșitul predicilor transmise prin radio : „*Ferște-ne Doamne de Sovrompatriarhie!*”, arată eficiența trudei sale.

Apoi, mai trebuie luat în considerație faptul că, prin rezistența sa la anchetă, Vasile Victor Leu nu le-a dat tortionarilor decât posibilitatea să-l judece pe el, ne trăgând alături pe nimeni ca să se poată face, ca o continuare stalinistă, procesul în care să fie acuzată întreaga ortodoxie ne supusă Moscovei, așa cum s-a urmărit. Din punct de vedere istoric, asta ne îngreunează cercetarea trebuind să-i stabilim de-abia acum pe adevărații rezistenți care ar fi putut fi târați în proces; dar din punct de vedere martiric, unicul acuzat pe care îl au în mână călăii răpindu-l cu riscul producerii unui conflict internațional, se poartă cât se poate de tradițional pentru actele frumoase ale Credinței lui: Preia totul asupra sa și plătește pentru tot la modul Hristic. E hotărât, astfel, să-și încheie viața nu numai cu o atitudine de mare demnitate la proces, ci demascând acolo comunismul la modul și mai grav decât acuzațiile care i se aduc.

Iar, ca ultim gest, refuză să facă cerere de grațiere și cere insistent, prin proprie semnătură, să fie cât mai repede executat.

Producând, prin documente ce au devenit publice, dovada consecvenței unei asemenea lupte cruciate, cred că și cele mai groznice lături aruncate asupra-i de

detractorii săi se spală prin perseverența unei asemenea convertiri demnă de vremea Apostolilor.

6. BISERICA DIN ETER

Explicația este simplă, precum în Viețile Sfinților: El trebuia să fie cheia **Bisericii din Eter** la temelia căreia sătătea Grupul Sinodal de Rezistență. Și și-a dedicat ultima parte a trecerii sale prin lume, numai pentru a păzi de antihrist această cheie, cu osârdie și consecvență credință, schimbându-și chiar propria sa viață și destin. Că are și o contribuție mai mare, găsind primul mijloacele tehnice ale undelor radio, oferindu-se tuturor posturilor de la Madrid până la Atena cu emisiuni religioase, predici, conferințe politice în română și în limbile respective, prefigurând, chiar, „Europa liberă” și convingându-i de necesitatea vaporului dotat cu emițător puternic pe generalii Rădescu, Puiu Petrescu, Ion Gheorghe, Chirnoagă, Ulea, chiar pe Carol al doilea care dă fonduri, pe amiralul Dumitrescu, pus de englezi comandant de distrugător pentru care căuta marinari români, ca și cu diplomatul turc Suphi Tanrioer, este și acesta adevărul trudei lui.

Dându-i misiunea diasporică, Grupul Sinodal gândise legătura religioasă între românii de pretutindeni prin Duh Sfânt, ei continuând aici a sluji dreapta credință apărând-o de influența bolșevică, el salvând de aceasta bisericile de dincolo. Dar posibilitatea de a se simți, în timp real, împreună la slujbă, adică formând prin rugăciune comună o Biserică unică, a dat-o această **Biserică din Eter**. Care atunci s-a înfăptuit, iar apoi s-a continuat devenind tradiție. Poate cea mai temeinică tradiție prin care s-a păstrat la români acea încredere în Biserică, nealterată de manevrele slujitorilor vânduți din oficialitatea statal-ortodoxă. Ceea ce, împreună cu păstrarea cultului religios în familia românească și prin ea, a condus la marea

înflorire de după 1989.

Făcând în anii noștri, din media religioasă, o realitate bine consemnată de credința contemporană, Biserica din Eter devine un universal lăcaș al Duhului Sfânt, cu propriile sale începuturi în catacombele unde ne arunca antihristul bolșevic și neîncrederea în slujitorii lui. Ceea ce mă face să cred că o A Patra Romă care să rezolve multe conflicte contemporane, se va putea construi cu adevărat în eterul care ne leagă și nu în ziduri care ne despart din vanitatea lumească de a fărâmița vicariatul Domnului. Chemat la patriarhul ecumenic Athenagoras al Tiatirelor spre a i se da recunoașterea de întâistătător al Bisericii Emigrației Ortodoxe a Românilor, arhiepiscopului Vasile-Victor Leu i se propune a fi confirmat chiar mai mult: drept unic reprezentant al Bisericii Ortodoxe Române, dacă dă o declarație că recunoaște ca proprietate a Patriarhiei Ecumenice domeniile secularizate de Cuza. Indiferent dacă între zidurile Fanarului această pretenție putea fi crezută, episcopul sărăciei românilor aflați în bejenie refuză și pleacă la Patriarhul de la Ierusalim care-i semnează necondiționat documentul de recunoaștere ca episcop-șef al Bisericii Ortodoxe Române din exil. Ca dovadă că aceasta se situa în eter, și nu în domeniile arghirofiliei lumesti. Alte exemple, cu modul de a înțelege al altor ierarhi, se găsesc în „Cartea Episcopilor Cruciați”.

7.CONDAMNAREA LA MOARTE PRIN CARE ÎNVINGE

Ca și multe alte exemple ale acțiunilor moscovite, sau promoscovite, precum **procesul de condamnare la moarte** care, după ce sentința fusese decisă la Kremlin, se înscenează la București din motive foarte bine calculate. Pentru că încă nu se terminase epoca proceselor răsunătoare din toate țările ale căror populații trebuiau înfricoșate și supuse, procese cunoscute în istoria dictaturii

staliniste internaționale pe numele victimelor lor. După înfierarea romano-catolicilor și greco-catolicilor, cu șir lung de episcopi condamnați în procesul Nunțiatunii Apostolice din România, acest nou proces proiectat din 1952, când Stalin și Beria ființau cu tot spiritul lor netemător, trebuia să devină un exemplu pentru nesupușii din lumea ortodoxă.

Cu acuzații acoperite sau neacoperite, trebuia să scoată la iveală cât mai mulți dușmani și trădători demascați de ochiul vigilent atribuit clasei muncitoare, trebuia să dea pedepse cât mai neiertătoare ca exemplu pentru cei care ar mai avea poftă de așa ceva și trebuia să avertizeze occidentul că nu-i merge. Artizanii ar fi dorit un mare proces demascator, cum se provoca „pe domenii de activitate”, ca să bage frica în categoria respectivă de populație, chiar inventând dușmani numai ca să poată fi pedepsiți exemplar. Or, aici, era vorba de o foarte mare categorie, fiindcă era la adresa clericilor, dar se răsfrangea și la populația de credincioși, putea crea și breșe în parohiile din emigrație. Dar, în cazul de față, aceiași artizani urmăreau și altceva: Luarea unor măsuri de vigilență prin conducerea mai strictă a ortodoxiei de la Moscova, prin controlul mai riguros al emigrațiilor țărilor satelite tot prin Moscova, a obligării bisericilor naționale la alte formule de vasalitate, dacă cea cu mitropoliile sufragane nu reușise datorită rezistenței de la noi și opoziției lui Tito. Acum, Tito era bine demascat ca dușman, iar printr-un asemenea proces care ar fi dus la multe arestări, s-ar fi lichidat orice opoziție și în România. Bulgarii erau de partea lor și se doreau al șaptesprezecelea stat sovietic, la Athos se făcuseră bogate mănăstiri rusești concurând cu Banca Vaticană, Patriarhia Antiohiei și Damascului era cumpărată total, ca și destule mitropolii sau episcopii ortodoxe mai mici, din țări multiconfesionale. Arestarea cât mai multor ierarhi în România, chiar sacrificând și dintre cei cu care

conlucraseră, era marea șansă pentru Serviciul Special Bisericesc al KGB, care se menținea și chiar se dezvolta ca o Coloană a 5-a pe plan spiritual, de a se găsi în sfârșit o formulă de impunere a Noii Rome pe care Rusia și-o visa de la Petru cel Mare, iar sovietele și-o doreau intens în ofensiva lor propagandistică.

Vasile Victor Leu le-a stricat însă scenariul, rezistând. O fi fost un calcul, cunocându-i?... O fi fost o ambție de rezistență, cunoscându-se?... A fost, în orice caz, Duhul Sfânt care l-a călăuzit. Iar un proces ca la Nunțiatura Apostolică nu a mai avut loc, ca să poată da motiv de „întarire” a ortodoxiei printr-o centrala moscovită. Cu un singur condamnat care-și recunoaște vina negând că ar fi avut complici, acest proces pregătit încă din stalinism eșuează; iar, în contextul destalinizării și tatonărilor spre înțelegeri depășind războiul rece, nici în țară nu se mai vorbește prea mult. Artizanii provocărilor locale și frățești au avut de așteptat încă cinci ani până ce li s-a ivit ocazia altor arestări spectaculoase. Asta, doar atunci când ecourile revoluției maghiare, studentii și universitarii care ridicau capul, scriitorii care credeau că, scăpând de proletcultism, se puteau manifesta mai sincer și teologii care moșteniseră tradiția de la ”Rugul aprins” au trebuit să afle că nu le merge, printr-o resuscitare a proceselor exemplar-propagandistice de tip mai vechi. În modul acesta a avut loc noul val de arestări de la sfârșitul anilor cincizeci unde au fost amestecați arestatii noi cu unii anchetați mai vechi.

De abia atunci, la cinci ani după ce, prin rezistența sa la anchetă, Vasile Victor Leu nu le-a dat posibilitatea decât să-l judece pe el, ne trăgând alături pe nimeni ca să se poată face, ca o continuare stalinistă, procesul în care să fie acuzată întreaga ortodoxie ne supusă Moscovei. Odată cu procesul, au eșuat și defăimătorii obișnuiți să acuze la comandă, așa că ei s-au reorientat încercând să-și găsească merite de salvatori și să propovăduiască noii

generații de credincioși despre meritele iudelor care-și arogau misiuni apostolice, asacuzându-și trăsăturile de evanghelizatori întru antichrist.

8. PATRIARHUL TEOCTIST

S-ar sugera faptul că prelatul **Teoctist Arăpașu** ar fi avut în această direcție vechi state de serviciu, de vreme ce încă Sinodul de la sfârșitul anului 1946 invocase un asemenea argument decăzându-l din treaptă, selectarea pentru plecarea la Moscova și supusa permanentă conlucrare cu Justinian le povestește singur, este împins de aici dar refuzat de dincolo când ar fi trebuit să preia conducerea episcopiei din America și, tot în legătură cu o nedorită propagandă în Statele Unite, atunci când apar note informative demascatoare între Antonie Plămădeală și Bartolomeu Anania, șeful guvernamental al Departamentului Cultelor, Dogaru, le cere acestora „să nu afle Teoctist” – care era în acea vreme doar mitropolit la Iași, nu întâistătător al bisericii, lăsând a se înțelege că va face el informarea pe altă cale. Deci, și în acest caz apare posibilitatea unor funcții oculte deținute de Teoctist, ceea ce îi justifică perseverența de a crea confuzie între concepte: „*Salvarea funcțiilor prin slujirea guvernării comuniste*” nu este totuna cu „*salvarea credinței de această guvernare atee*”.

În plus, saltul psihologic de la smerenia din fața acuzațiilor suportate după 1989 la trufia de a-și încerca puterile în Stat și-n societatea românească văzând cât de sfânt îl poate face pe Justinian Marina, este un proces de distorsiune psihologică petrecut cu mai multe persoane deținătoare de funcții și înainte și după așa zisa „revoluție”. Acestea, întâi s-au temut, apoi au văzut că le merge și au sfidat ne mai ținând seama de nimic, ajungând a fi, pe față, niște oameni care, ducând o politică strâmbă prin care domină, încep să se și laude cu ea. Din punctul de

vedere al carierismului lor, îi putem chiar înțelege. Dar nu le putem permite să mintă și, mai ales, să formeze alte generații, așa cum în lumea clericală s-a procedat cu unii ierarhi mai tineri angajându-i pe calea aceleiași minciuni istorice nocivă pentru Biserică și Credință.

Despre aceștia vom vedea mai jos; despre Teoctist Arăpașu putem spune că, una peste alta, este un caz linear, de om care și-a ales o anumită direcție de a face carieră și a rămas consecvent pe servituțiile pe care și le-a asumat întru aceasta, poate ajungând până la urmă chiar să se mintă pe sine însuși și să și le considere principii, sau țel prin care are de tras și foloase personale. Asta explică faptul că, față de preamărirea mentorului său și a încăpățânării de a convinge că pe calea aceea nu se distrusese sfințenia Bisericii, ci se salvaseră aparențele ei, nu mai conta pentru el existența unui Grup Sinodal de Rezistență. Acest adevăr nu trebuia să se afirme, ba chiar îl deranja și îi trezea amintiri neplăcute.

9. MITROPOLITUL ANTONIE

Mai semnificativ pentru alte generații este cazul lui **Leonida-Antonie Plămădeală** care se prezintă cu evidență a fi un alt fel de produs, mai evoluat, al unor inginerii securiste mai subtile, dar destul de specifice mediului, de vreme ce, în nu mai mult de un deceniu, din arestat, condamnat la 7 ani și deținut mai puțin, devine om de mare încredere, ajutat cu înalte studii, propulsat concomitent în tot mai înalte funcții și, mai ales, cu o perspectivă de ascensiune rapidă în relațiile internaționale și de decizie, ceea ce incumbă un angajament total de aservire. Desigur că e vorba și de merite personale, dar nu neapărat cele scriitoricești, așa cum s-ar încerca să se creadă.

L-am cunoscut când venea de la studii din Anglia pentru o funcție la Patriarhie și i-am publicat un roman „*Trei*

ceasuri în iad”, construit cu observație psihologică și scris în manieră analitică tradițională, pe un subiect banalizat de autorii sovietici prin personaje luate dintre gauleiterii Gestapoului. Era vorba de un transplant de memorie la care, din câte-mi amintesc, nu am remarcat a avea nuanțe sau aluzii de frondă anticomunistă, cum s-a încercat a se interpreta mai târziu. Apoi, n-a mai scris beletristică, dedicându-se unor studii de istorie bisericească ce l-au ajutat în poziția de episcop și mitropolit și a devenit la un moment dat formatorul și decidentul absolut al trimeriei preoților în străinătate. Zic „absolut”, dacă nu cumva, la modul ocult ca și Teoctist, avea și el „legăturile superioare”. Fiindcă, în această diversiune, concluzia mea este că nu poate fi vorba de o singura generație, ci de o tradiție a fățărniciei transmisă între generații.

Și Antonie Plămădeală s-a purtat cu mine cu foarte multă curtoazie, nu doar în perioada când îl publicam, ci și după 1989, în cuvinte sau scrisori laudative despre rudele și înaintașii mei, despre Fundația pe care o făcusem, despre recunoașterea martiriului lor, fapt pentru care am citat asemenea scrisori în „*Cartea Episcopilor Cruciați*”. Pentru ca zece ani mai târziu, contrar celor spuse mie cu venerație, să vină cu memorii formulate ca pe vremea când demasca dușmanii socialismului victorios: „... *fiul episcopului Grigorie Leu al Hușilor, Vasile Leu care se pretindea episcop facut undeva, pe la Viena de nu știu cine... Adevarul era ca era numai preot, dar era un „smecheraș”... Se simte aici, înfară de bâlbâiala vârstei cu betesug mintal, contrapropaganda tarzie, la alta generatie de preoti „pregatiti” la școli, precum cea de mai târziu de la Sibiu, pentru propaganda in strainatate doar a lui Justinian; adică punându-l pe acesta în continuitatea unor ierarhii mai vechi, dar denigrând tradiția marilor prelați pe care i-a avut România Mare și a celor care i-au continuat opunându-se comunismului. Asta era politica în 1970 cand a venit Plamadeala la secretariatul Sinodului*

și dirijarea treburilor externe ale bisericii.

Ca argument strict avocățesc de Consistoriu, îmi tot repetase și Teoctist această idee: Se credea (sau se spera) că nu există act de învrednicire semnat de trei arhierii. Cu asta, îl scoteau din istorie ascunzând faptul că, înainte de hirotonisire, Vasile Leu a fost ales în adunarea de la Salzburg a reprezentanților multor biserici românești din exil și cu girul oficial al Consiliului Ecumenic ca episcop votat de ei și propus spre hirotonisire. Era, bine-nțeleș, politica statului socialist și ateu să conteste hirotonisirea sau pe hirotonisitorii unui ierarh opozant și transfug; politică pe care o puneau în practică angajații Patriarhului Roșu. Dar asta n-a împiedicat ca Vasile-Victor Leu să-și construiască o operă Hristic-misionară pe care nu i-o poate contesta nimeni, fiindcă ea se numără în parohii, în deschiderea sau redeschiderea și reanimarea unor biserici, în creșterea enormă a numărului de enoriași luați în evidență spre a fi întăriți sufletește în bejenia lor, în construcția pe unde radio a Bisericii din Eter întrunind toți dreptcredincioșii ortodoxiei române. Și, în ultimă instanță, ceea ce nu puteau ei contrazice cu nimic, deoarece era chiar obiectul procesului prin care l-au condamnat la moarte: Crearea în emigrația română a unui curent puternic de apărare a Bisericii Naționale și transmiterea către cei din țară a curajului acestora de a rezista în fața comunismului ateu. Numai faptul pe care l-am pomenit: că, în acea vreme, sute de mii de ascultători clandestini din țară se salutau discret, ca-ntr-o formulă de recunoaștere, cu mesajul lansat de el la sfârșitul predicilor transmise prin radio : „*Ferște-ne Doamne de Sovrompatriarhie*” și este un argument de rușinare a încăpățânării potrivnice cu care Plămădeală vrea să-l minimalizeze pe acest martir.

Și nu-l minimalizează cu convingere; ci așa, în trecere: „șmecheraș” – ca să facă pe plac celor cărora li s-a vândut până a le cere grade militare, cum divulgă Mircea Dinescu

pornind de la Arhivele Securității... Dar oare mai contează întrebarea dacă cei trei ierarhi ce l-au învrednicit pe Victor-Vasile Leu aducându-l între ei, aveau dreptul, sau harul, sau condițiile să facă asta?!... Păi, atunci, am avea mai degrabă dreptul să-i contestăm pe cei hirotonisiți de Plămădeală care, categoric, și-a obținut rangul politicește și polițieneste, iar nu duhovnicește cum cer consfințire canoanele!... Malefică inteligență aservită propagandei pe care s-a angajat s-o facă în Sovropatriarhia căreia i s-a vândut spre a-și realiza dorita dar și meritata carieră, el o ține una și bună cu incertitudinea canonică a hirotonisitorilor.

Plămădeală era, însă, un om inteligent și chiar un scriitor cu nuanțe: A găsit un diminutiv care să facă și plăcere patronilor săi, dar nici să nu-l supere prea rău pe Dumnezeu. Ca dovadă că vreme de zece ani mi-a făcut curte scriindu-mi scrisori gingașe și flatând memoria rudelor mele, dar după ce l-a pedepsit Dumnezeu de a damblagit și s-a sclerozat, formula folosită la modul carierist în vechiu regim, i-a revenit pe buze. Nu pot decât să-i înțeleg starea precară a ramolimentului și să spun: "Iartă-l Doamne, că n-a știut ce face!". Pentru că, altfel, dacă te pretinzi om de litere, cauți un termen temeinic pentru a caracteriza pe cineva. Cum poate fi „șmecheraș”, un om care, evident lucru, a riscat fugind în străinătate la porunca sinodală, a salvat zeci de biserici de infiltrarea kagebiștilor și i-a înfrățit pe emigranții dezbinați, a fost sprijin pentru cei din țară prin predici transmise în eter, a devenit periculos Moscovei până la a fi rapit de Beria, a avut un proces de condamnare la moarte în care s-a comportat cu o demnitate exemplară?!...

Plămădeală nu era un scriitor prost ca să amestece într-un asemenea hal termenii. Era numai un foarte inteligent prelat vândut, rămas cu obsesiile obligațiilor față de superiorii comuniști care-i acordaseră încrederea de a-l face un fel de rector la Sibiu pentru reciclarea preoților

în slujba ceaușismului. Stați de vorbă cu cei care au trecut pe acolo intrând în contact cu subtilitățile acestei minți inteligente și vă veți da seama că am dreptate vorbind despre sclerozarea sa în afirmația respectivă. Ca să închei glumet, ne luând în serios rătăcirile unui om care rămâne, totuși, stabil pe un raft de bibliotecă, ar trebui să spun că, atunci când se va confirma ce a divulgat Mircea Dinescu despre veleitatea lui Antonie Plămădeală de a fi făcut general de securitate, vom putea vorbi și despre invidia lui față de gradul militar al arhiepiscopului Vasile-Victor Leu, pe care generalul Rădescu, chiar dacă era vorba de drepturi limitate prin exil, îl numise general în Armata Atlanticului, tocmai pentru a-i pune la dispoziție un Serviciu Religios militar care să officieze slujbele Bisericii din Eter.

*Cât despre această **BISERICĂ DIN ETER** ca fenomen spiritual de întrunire într-o unică Biserică Mamă a tuturor dreptcredincioșilor ortodocși români, chiar dacă o pomenim și în malițioasa glumă de mai sus, eu îmi exprim aici tot Crezul în legătură cu ea. Pentru că, purtătoare de cuvinte fiind, undele radio s-au dovedit în acele vremuri de restriște a afla prin Duh Sfânt puterea de a purta **CUVÂNTUL**.*

Vizita pastorală în Episcopia Husilor

În anii de restriște ai foamei hrănite cu propaganda comunistă, Episcopul Grigorie batea satele Moldovei întărind inimile și credința enoriașilor săi. Și nici pe cei din Basarabia ocupată nu i-a uitat.

8.ADDENDA ÎNTĂRIND CONCLUZIILE PE CARE LE POATE TRAGE CITITORUL:

**ALTE ARTICOLE, STUDII ȘI NOTE
BIBLIOGRAFICE, ARTICOLE DE DICTIONAR,
ENCICLOPEDI, ETC.**

Din istoria rezistentei anticomuniste

EPISCOP ROMÂN RĂPIT DE KGB

Una dintre figurile importante ale exilului românesc a fost Victor-Vasile Leu, fiul episcopului de Husi, Grigorie Leu. Fugit din țară și hirotonit episcop al exilului, Victor-Vasile Leu ajunge dusmanul numărul unu al regimului comunist și al Moscovei. Răpit de KGB din Viena, este anchetat, timp de șapte luni, la Liubianca. Este condamnat la moarte, la București. Eliberat în 1964, episcopul Leu moare în 1978, refuzând orice compromis cu regimul comunist și reprezentanții săi. Multumim pe această cale scriitorului Corneliu Leu, nepot al episcopului, care a

*publicat recent lucrarea **Cartea Episcopilor Cruciati**, bazata pe documente din Arhivele Securitatii.*

SOLII CATRE DIASPORA

Vasile Leu s-a nascut in anul 1903 in com. Oancea, jud. Galati. Dupa absolvirea Seminarului si a Facultatii de Teologie, a fost diacon la Episcopia Romanului, preot la Biserica Sf. Spiridon din Iasi, confesor la Spitalul Colentina si la Corpul de Jandarmi din Bucuresti, preot la Parohia Jianu din Bucuresti. In 1947, este, pentru o scurta perioada, consilier la Departamentul Cultelor. In 1948, situatia Bisericii incepuse sa se inrautateasca, iar la cererea Uniunii Sovietice, BOR. a fost obligata, printr-un ordin venit direct de la Moscova, sa cedeze parohiile din diaspora sub jurisdicția rusa. Dupa un sfat de taina, ierarhii anticomunisti, precum Grigorie Leu si Chesarie al Tomisului, au hotarat sa-i trimita in exil pe preotul Florian Galdau si pe Vasile Leu. Cum acestuia din urma ii murise sotia in urma bombardamentelor si era un om de incredere, fiind fiul episcopului Grigorie, a fost calugarit, in eventualitatea hirotonirii lui ca episcop in exil. La 21 august 1948, preotii Vasile Leu si Florian Galdau au parasit Romania si au ajuns in Austria.

PRIMUL EPISCOP AL EXILULUI

Cu sprijinul Consiliului Ecumenic s-a organizat o adunare la Salzburg a tuturor romanilor refugiati. Asa a luat fiinta Episcopia Ortodoxa Romana Autonoma din Europa Apuseana, iar candidat pentru postul de episcop a fost propus Vasile Leu, deoarece mitropolitul Visarion Puiu, aflat deja in exil, era bolnav si paralizat intr-un sanatoriu din Elvetia. Atkinson, reprezentantul Consiliului Ecumenic, cat si cele trei puteri aliate au recunoscut

imediat alegerea episcopului Leu, acestuia eliberandu-i se un pasaport de libera trecere. In acest timp, reprezentanti ai noii Episcopii au plecat la München pentru a discuta cu trei episcopi rusi aflati in exil pentru hirotonisirea lui Vasile Leu ca episcop.

Din acest moment incepe o activitate fructuoasa, episcopul Leu infiintand mai multe parohii ortodoxe romanesti si incercand sa coaguleze exilul. Participa la Conferinta episcopilor ortodocsi refugiati, il viziteaza in Elvetia pe Regele Mihai, iar Regina Ana i se spovedeste. Regele Mihai ii cere, ca vladica al romanilor din exil, sa ia legatura cu Horia Sima, pentru a opri atacurile impotriva monarhiei. La Londra este intampinat de toti romanii de la BBC, printre care se afla si Ion Ratiu. Este primit oficial la Ministerul de Externe si de catre arhiepiscopul Londrei. In septembrie 1949, realizeaza prima emisiune religioasa la BBC, in care face comentarii impotriva comunismului, a persecutiei de acasa, precum si a tuturor episcopilor noi alesi in tara. La Paris, ii face un parastas lui Niculescu-Buzesti, indemnandu-i pe romani sa stea stransi in jurul Regelui Mihai si sa lupte pana la victorie impotriva comunismului. In toamna anului 1949, la München, este hirotonit episcop de catre mitropolitul Serafim, arhiepiscopul Stefan si episcopul Filip, cu numele de Victor-Vasile. In 1950, se intalneste cu fostul Rege Carol, cu care rezolva problema cazarii ofiterilor romani la Paris. Tot in 1950, viziteaza Spania, unde este primit de Franco si oficiaza un parastas la mormantul eroului necunoscut spaniol, pentru legionarii Mota si Marin, cazuti in razboiul civil. In Italia, il ajuta pe Visoianu, care infiintase un partid crestin.

EPISCOPUL GRIGORIE MOARE OTRAVIT

In tara, reactia autoritatilor nu se lasa asteptata. In primul

rand a avut de suferit tatal lui Vasile Leu, episcopul Grigorie Leu. Pe 25 februarie 1949, la doua zile de la intrarea in vigoare a decretului de desfiintare a Episcopiei sale, episcopul Grigorie este invitat la Bucuresti pentru discutii. La intoarcere i se face rau si dupa trei zile moare, fiind mai mult ca sigur otravit.

In contrapondere, episcopul Victor-Vasile Leu scrie in toate publicatiile exilului, tine o rubrica saptamanala la postul de radio BBC, vorbeste la posturile americane din Salzburg, München, la cel englez din Graz, la cel francez din Innsbruck si, deseori, la Radio Paris. Discursurile sunt in limba romana si indeamna la lupta impotriva regimului comunist, primind si titlul onorific de “general de divizie al grupului de unitati militare ortodoxe din armata Atlanticului”. Infiinteaza zeci de parohii romanesti si elibereaza mii de adeverate romanilor refugiasi, pentru a putea emigra in alte tari.

RAPT DE KGB SI ANCHETAT DE BERIA

Considerat dusman de moarte al regimului comunist, dar si al Moscovei, episcopul Vasile Leu este rapit, pe 16 august 1952, din Viena, dupa ce i s-a facut o injectie. Dupa doua zile, se trezeste in arestul trupelor sovietice, barbierit si cu parul vopsit. Este dus la Moscova si internat la Liubianca. Este anchetat timp de sapte luni, sub acuzatia ca se afla in slujba serviciilor secrete americane si engleze. La unele dintre anchetele participa insusi temutul sef al politiei politice sovietice, Lavrenti Beria. Este transferat la Bucuresti, unde, prin sentinta nr. 2417-20.11.1954, este condamnat la moarte pentru “crima de tradare de patrie”. Refuza sa fie gratiat sau sa delege vreo persoana care sa faca o astfel de cerere in numele sau:

“Imi dau seama ca urmariti sa aflati amestecul meu in serviciul englez de informatii. Eu am spus si repet ca nu am facut spionaj pentru nimeni. Sunt un adversar al acestui regim din Romania care a transformat tara intr-o inchisoare. Am dus aceasta activitate pentru ca regimul comunist este o camasa de forta pe sufletul si fiinta neamului romanesc. Singura sentinta care m-ar onora pe mine si tribunalul ar fi condamnarea mea la moarte”, a declarat episcopul Victor-Vasile Leu la sedinta publica a Tribunalului Militar Teritorial Bucuresti din 16 noiembrie 1954. Iar in declaratiile date spunea: “Consider comunismul ca dusman principal al crestinismului”.

CONDAMNAT LA MOARTE

Dupa ce trece prin toate puscariile comuniste din Romania, este eliberat, in 1964, cu biletul numarul 5949. Dosarul sau de Securitate, cat si marturiile celor care i-au fost colegi de temnita arata ca episcopul Leu nu a cedat si ca a refuzat sa faca vreun compromis. “Leul a ramas Leu”, scrie Teohar Mihadas in memoriile sale. Dupa eliberare, refuza sa recunoasca jurisdicia Patriarhiei Romane si se alatura ortodocsilor traditionalisti, o mica biserică autonoma de cea oficiala (Biserica Romanilor Ortodocsi Traditionalisti), in care slujeste fara dependenta de ierarhiile vremii. Aceasta biserică ortodoxa *sui generis* il alege intaistator al ei – chiriarg batran si orb, dar demn. Trece la Domnul in 1978, la Cernica, unde a fost inmormantat dupa toata randuiala ortodoxa, ca simplu si resemnat monah. Isi scrie simplu si sobru ultimul anunt: *“Credinciosii si familia Leu anunta decesul Arhiepiscopului Victor Leu, cel ce a fost Arhipastor al Romanilor de peste hotare si al Romanilor Ortodocsi Traditionalisti din tara, singuraticul stranepot al lui Mihail Leu, popa de tabara al lui Stefan cel Mare”*.

Memoria martirului în contemporaneitate

50 de ani de la moartea unui pilon anticomunist, episcopul Grigore Leu

DATA PUBLICARII: 01/03/1999

leri, la Husi, peste 5.000 de suflete au tinut sa participe la slujba de pomenire a episcopului Grigore Leu, cel de care se spune ca ar fi murit odata cu Episcopia Husilor, la 1 martie 1949. Din pacate, desi isi anuntase prezenta, PF Teoctist nu a mai venit la Husi.

Grigore Leu s-a nascut intr-o familie de preoti, in 1881, la Tuscani-Covurlui, judetul Tutova. Grigore Leu a fost mina dreapta a Patriarhului Bisericii Romane de atunci, PF Nicodim, si el episcop al Husilor, pina in 1940. Grigore Leu a slujit si pastorit in trei provincii istorice ale romanilor: in Basarabia ca misionar, in Moldova ca vicar, in Muntenia ca episcop de Arges. Dupa inscaunarea la Husi, in 1940, a inceput activitatea anticomunista. A fost ucis de comunisti, inasa nu se stie exact in ce mod.

Actualul episcop al Husilor, Ioachim Mares, spune ca “episcopul Grigore Leu ar fi inghitit otrava de la guvernatorul Petru Groza, cind s-a dus intr-o audienta. Cel putin, asa credem intre noi, ierarhii Bisericii Ortodoxe Romane. Dupa uciderea sa, romanii din strainatate il pomeneau in bisericile emigratiei ca martir.”

A murit si Patriarhul Niocodim, dupa 3 zile de la moartea lui Grigore Leu, pe 4 martie.

“Vladica Grigore a fost simbolul constiintei crestine si romanesti, care trebuia stinsa pentru ca anticristului sa-i reuseasca comunizarea”, spunea, in 1989, la New York, preotul Galdau, parohul bisericii din “Street”.

UN ARTICOL APĂRUT ÎN SUA

Pentru a stăpâni, reprezentanții Antihristului, îndată după ocuparea României, au folosit cu iscusință, când băta, când zăhărelul, exploatând slăbiciunile general umane și asasinând pe acei ce li s-au opus.

Stalin le-a ordonat cominterniștilor să-i strivească pe acei ce stau în calea expansionismului sovietic, ca pe păduchi [mimânt gestul strivirii insectelor parazite cu unghiile mâinilor].

La îndemnul dictatorului, “revoluționarii de profesie”, cu ajutorul Armatei Roșii și a slugile lor autohtone, au declanșat, un puternic proces de acaparare a puterii prin intimidare, ademenire și crimă.

O întregă generație, de intelectuali autentici și fețe bisericești, a fost lichidată de tăvălugul roșu.

“Numărul preoților închiși, în perioada neagră a comunismului, a fost de aproximativ 2.500, din cei aproximativ 8.000, câți avea Biserica Ortodoxă Română în acei ani de teroare”¹, preciza părintele prof. dr. Ioan Dură, din Bruxelles.

Dintre aceștia, în volumul **Martiri pentru Hristos din România, în perioada regimului comunist**², apărut de curând la *Editura Institutului Biblic și de Misiune al BOR*, cu sprijinul financiar al **Fundației Sfântul Gerhard** din Stuttgart, au fost incluși doar 245 creștini, dintre care 211 sunt ortodocși, 30 romano-catolici și 4 evanghelici, martirizați de Securitate, în perioada criminală a dictaturii proletariatului, coordonată de Comintern și aplcată cu slugărnicie de PCR.

Printe martirii crucii amintiți mai sus se numără nu numai episcopi, preoți, profesori de teologie, avocați, ci și țărani, comercianți, studenți, iar restul, rămași în

anonimat, așteaptă bunăvoința cercetătorilor pentru a fi cunoscuți de posteritate.

În urma asasinatelor, epurărilor și arestărilor din 1945-1949 au rămas vacante, în Sinod, circa douăsprezece locuri pentru alegerea unor arhieriei devotați guvernului, care să transforme Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române Autocefale într-o instituție aservită puterii comuniste.

Cominterniștii au răsturnat orânduirea tronurilor arhieriei înscăunându-și, peste rând și rândială, agenții săi, iar ticăloșii au vândut conducerea Bisericii Ortodoxe Române, transformând-o în Sovrompatriarhie.

În fața invadării Antihristului cominternist, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române Autocefale, Nicodim Munteanu, un anticomunist convins, cu sprijinul reprezentanților Episcopiei Romano-Catolice din București³, a hotărât, atunci, să înființeze un **Partid Democrat Creștin**, pe care să-l poată contrapune, invadatorilor, dar inițiativa celor două Biserici nu a avut succes.

Ocupanții, prinzând de veste, au inițiat o puternică ofensivă contra Bisericii Romano-Catolice din România, pe care au forțat-o să intre în catacombe, în plin secol al XX-lea.

Ca mulți alți prelați, patriarhul Nicodim, nu se sfia să-și arate, adesea, în public, ostilitatea față de intențiile imperialiste ale Patriarhiei Sovietice.

Pe când făcea o vizită protocolară la Moscova, patriarhul BOR a refuzat să officieze alături de patriarhul Alexei I al Rusiei.

În timpul slujbei din 1 iunie 1947, din Catedrala patriarhală din București, Alexei I, întronizat de I. V. Stalin, “și-a exprimat bucuria de a fi în România, sfârșind cu invitația ca, în toamnă, patriarhul Nicodim să meargă la Moscova pentru ca, împreună cu șefii celorlalte Biserici Ortodoxe, să rezolve problemele bisericești ecumenice.

Patriarhul Nicodim ridicând mâna repede și, arătând cu degetul spre Alexei, zise în limba română:

-Dar de ce la Moscova?

Patriarhul Alexei va fi înțeles, cu toate că nu i s-au tradus aceste cuvinte⁷⁴, se preciza într-o notă a Serviciului Special de Informații, subordonat nu primului ministru Petru Groza, cum ar fi fost normal, ci lui Emil Botnăraș⁵.

Enervat de replica patriarhului român, supraveghetorul KGB-ist Emil Botnăraș, care era printre asistenți, și-a desconspirat, involuntar, intențiile de profesionist al crimei în fața unor clerici, amenințând:

-“Lasă, Înalt Prea Sfințite, nu te teme, căci nu mai ajungi să participi la acest sinod, indifiernt unde s-ar ține el!”⁶, după cum stă consemnat într-un document ce se află în **Arhiva Serviciului Român Special de Informații**.

Ca urmare, trimisii Antihristului cominternist, în 1947, l-au izolat pe Nicodim Munteanu, iar în februarie 1948 l-au eliminat, prin otrăvire, pentru a face loc unui intrus, care, numai în trei ani, a parcurs lungul și anevoiosul drum, pentru alții, de la parohia vâlceană la Patriarhia României.

Diabolica simbioză dintre statul comunist ateu și o parte din ierarhii ortodocși și ai altor culte, începe cu momentul instalării în fruntea Patriarhiei Române, la 6 iunie 1948, din ordinul lui Gheorghie Gheorghiu Dej, a omului său de încredere, ce-l ajutase să evadeze din Lagărul de la Târgul Jiu, Justinian Marina.

Acesta, în schimbul scaunului patriarhal, a acceptat ca Biserica Ortodoxă Română să-și piardă autocefalia, subordonând, instituția ce o conducea, intereselor Uniunii Sovietice și ale partidului al cărui membru era, a infiltrat în diasporă securiști în sutană, a organizat, cu sprijinul Securității, disensiuni între refugiați, după cum se poate constata din toate actele oficiale, pe care le-a emis în această calitate și mărturiile unor contemporani.

Sub oblăduirea fondatorului Sovrom-patriarhiei, nu toate hotărârile sinodale, ale BOR, au stat sub pecetea

Duhului Sfânt, ci, mai ales, sub cea a Satanei cominterniste, cum sunt cele din 1948, când s-a desființat Biserica Română Unită cu Roma, din 1949, când s-au redus eparhiile BOR la 12, din 1958, când a fost “binecuvântată” desființarea mănăstirilor ortodoxe, decizia sinodală care a determinat sciziunea bisericească a românilor din America de Nord și a hotărât caterisirea arhiepiscopului Valerian Trifa, a mitropolitului Visarion Puiu și a unei bune părți a preoților și anatemizarea credincioșilor, pentru că se opunea comunizării etc.

Folosind, cu abilitate, numeroase tertipuri ce eludau o bună parte din prevederile canoanelor, emisarii Moscovei și-au îndreptat atenția către cel care ar fi urmat, de drept, la scaunul patriarhal, episcopul Grigorie Leu.

La sfârșitul lui februarie 1949, pentru a-l aduce, peste rând și rânduială, pe scaunul Patriarhal al BOR pe bezbojnicul Iustinian Marina, comuniștii l-au otrăvit și pe Vlădica Grigorie al Hușilor, în jurul căruia se coagula un sobor secret al sinodalilor anticomuniști.

Pe de altă parte, patriarhul Iustinian Marina, spre a facilita subordonarea BOR forțelor Antihristului, a racolat, prin șantaj sau de bună voie, numeroși colaboraționiști din rândul ierarhilor seduși de deșarte măriri.

Astfel, componența Sfântului Sinod a suferit modificări substanțiale, rămânând în funcții înalte numai arhierii care au fost dispuși să pactizeze cu puterea politică înstaurată de Moscova, cum e cazul lui Valerian Zaharia⁷, alții au fost selectați de loialitatea față de Iustinian Marina și alții pentru ambele motive.

Dintre cei amintiți mai sus, destui de mulți, mai ocupă și astăzi poziții importante în Sinod sau în ierarhia de vârf a BOR.

Influența predominantă a colaboraționiștilor explică de ce nu s-a scris o istorie adevărată a Bisericii Ortodoxe Române, de ce se escamotează adevărul, de ce se ascunde, cu grijă, corespondența dintre Patriarhie și

Departamentul Cultelor, de ce nu sunt lăsați cercetătorii să investigheze **Arhiva Sinodului**, de la **Mănăstirea Antim**, de ce s-au făcut intervenții ca documentele din arhiva Securității, cu privire la cler, să fie menținute secrete, să nu intre sub incidența Legii Ticu Dumitrescu etc. etc.

Ca un semn al vinovăției ascunse cu grijă o constituie și faptul că vicarul patriarhal, responsabil cu Arhiva, a fost surprins pe când rupea documentele din dosarele depozitului amintite mai sus.

Este curios cum cei care administrează Taina Spovedaniei, nu se spovedesc, pentru a elibera conștiințele celor din vârful ierarhiei BOR, pentru a stopa grava și galopanta erodare a autorității morale a ierarhilor ortodoxiei.

Care să fie motivul acestor tănuiri, frica, lașitatea sau dorința nesățioasă de a se menține pe scaunele puterii și ale măririlor nemeritate?

Despre manevrele subterane pe care le practica Patriarhul Roșu, cum îl numește diaspora canadiană, demarate în vederea consolidării puterii sale și a oligarhiei ce o servea, am aflat, de curând, câteva amănunte și dintr-o scrisoare a arhiepiscopului Victor către preotul Constantin E. Moraitachis, fostul paroh al Bisericii Grecești din București.

“Justinian Marina, căruia îi intrase în cap idea că poziția și popularitatea lui se va consolida dacă va reuși să-l convertească [adică să-l facă membru al PCR, n. r.] pe tata și apoi să-l înscăuneze Mitropolit la Iași”⁸.

Pus în fața alternativei de a fi mitropolit sau a merge la închisoare, înaltul prelat țuțcănean a ales pe cea de a doua.

Nu toate fețele bisericești supuse unor asemenea presiuni au rezistat.

Unii au colaborat formal și apoi s-au dezis public, după 1990, alții ademeniți de aurul și strălucirea tronului episcopal, mitropolitan sau patriarhal, au acceptat și s-au

făcut, din oportunism, reprezentanții Antihristului cominternist, susținând politica de demolare a bisericilor din epoca Ceaușescu, cât și pe cea de stagnare, coordonată de Ion Iliescu, cum a fost cazul mitropolitului Antonie Plămădeală și a altora.

Justinian Marina, neizbutind să-l convingă pe fostul său duhovnic, a încercat să-l atragă pe fiul episcopului de la Huși, colonelul confesor militar Vasile Leu, după cum rezultă și din mărturiile celui în cauză.

“Văzând că nu a reușit să-l ademenească pe tata, pentru a salva aparențele și tot ce promisese el Partidului Comunist, s-a pus pe capul meu ca să mă înscriu în Partidul Comunist și apoi să mă facă, pe mine, mitropolit la Iași, sperând că, confuzia de nume și faptul că eu sunt fiul celui ce trebuia să vină la Iași, îi va ușura situația dificilă în care intrase, fără să bănuiască intransigența tatii”⁹, mărturisirea, în 1951, arhiepiscopul exilului, Victor Leu, fostului său coleg de la Facultatea de Teologie din Chișinău.

Unul dintre apărătorii bezbojnicului¹⁰, Adrian Cherhaț, profesor de religie ortodoxă la Colegiul din Beclean, în **Povara unui patriarh**, consideră că Justinian Marina este ”numit de unii, în mod denigrator, patriarhul roșu”¹¹ și caută să-l absolve de transformarea Patriarhie Ortodoxe Autocefale Române în Sovropatriarhie, aducând următorul argument în sprijinul pledoariei sale:

“Conștient că regimul comunist va fi de durată, Justinian elabora, astfel, o strategie de rezistență pe termen lung.

Justinian a adoptat politica paradoxală a manifestării unui atașament declarativ, zgomotos și fals entuziast față de valorile comuniste, care i-a făcut pe liderii regimului să creadă că în privința Bisericii lucrurile sunt pe făgașul cel bun”¹².

Această încredere i-a permis patriarhului să dispună de o marjă de manevră de care va încerca să se

folosească la maximum, speculând toate oportunitățile lăsate de lipsurile sistemului și a legislației comuniste”¹³.

Argumentele enunțate mai sus sunt însă contrazise de starea de fapt, de informații și documente demne de toată încrederea: patriarhul instaurat de comuniști, Justinian Marina, nu credea că cei ce l-au întronat vor dăinui la putere și în pofida acestei convingeri intime, el a colaborat intens cu comuniștii.

Într-o discuție, ce s-a desfășurat, la **Biblioteca Institutului Teologic Ortodox** din București, între întâi stătătorul patrarhal și bibliotecarul Olimpiu Căciulă, reprezentantul Sovropatriarhiei și-a exprimat aceste convingeri intime, commune, de altfel, majorității preoților și ierarhilor vremii, cu privire la durabilitatea orânduirii marxist-leninistă, spunându-i:

”- *Peste cinzeci de ani, dacă se va mai vorbi de Karl Marx, se va mai vorbi numai ca despre un filozof oarecare, ale cărui învățături nu au avut rezultate practice durabile*”¹⁴, după cum rezultă dintr-o notă informativă trimisă Securității, de bibliotecarul pomenit mai sus.

Constatăm că argumentele, de circumstanță, prin care Adrian Chehaț încearcă să justifice “*strategia de rezistență pe termen lung*”, cum numește el politica oficială a patriarhului Justinian, sunt contrazise de nota informaivă existentă în **Arhiva Serviciului Român de Informații**, pe care am reprodus-o mai sus, precum și prin multe alte note informative și rapoarte ale poliției politice a PCR pe această temă.

Neconcordanța amintită pune la îndoială pledoaria făcută de Adrian Chehaț și dă naștere la o sumedenie de întrebări firești:

- Care-i adevărul? Cui servește vehicularea unui asemenea scornituri? Bisericii Ortodoxe Române sau Sovropatriarhiei? etc. etc.

Dacă previziunea patriarhului Justinian a devenit un

adevăr omologat de timp, având convingerea intimă că așa se va întâmpla, el nu s-a sfiit să profite de conjunctura momentului istoric, pentru a se bucura de onorurile acordate de strălucirea scaunului patriarhal și nu pentru a specula “toate oportunitățile lăsate de lipsurile sistemului și a legislației comuniste”.

E o utopie să credem că Justinian ar fi putut neglija directivele date de consilieri sovietici și înșela vigilența serviciului de cadre a Patriarhiei, a Serviciul intern de informații și contrainformație, sau a sistemului de supraveghere totală, dirijate de Securitate.

În dauna intereselor perene ale tuturor românilor Justinian Marina a demonstrat lipsă de dragoste de țară, de aproapele, de turma ce o păstorea, fariseism, duplicitate și oportunism, slăbiciuni pe care patronii săi moscoviți le-au exploatat cu pricepere și profit maxim, reușind să infesteze moralitatea și a altor subordonați cu un virus căruia societatea încă nu i-a găsit antidotul.

Mai multe amănunte în acest sens se vor putea cunoaște după ce **Arhiva Sinodului**, de la **Mănăstirea Antim** va fi accesibilă.

II

Vlădica Grigorie, a Hușilor, simbol al rezistenței anticomuniste, în timpul vremurilor de răstribite, nu a dezertat de la datoria sa de păstor de suflete.

El s-a numărat printre puținii ierarhi care au înfruntat nemijlocit, fățiș, pe invadatorii din răsărit, rămânând alături de oamenii săraci pentru a-i apăra, a-i încuraja, a-i ocroti și a le propovădui cuvântul lui Hristos.

El a stopat, pentru scurtă vreme, ofensiva Armatei Roșii pe colinele Bârladului¹⁵, s-a opus cu fermitate împotriva acelor ce voiau să transforme Biserica Ortodoxă Română Autocefală în Sovrompatriarhie, împotriva trecerii episcopilor ortodoxe ale diasporii sub ascultarea Patriarhiei de la Moscova, împotriva acelor ce călcau în

picioare credința, libertatea și cele mai elementare drepturi la o viață decentă și la existență.

Tatăl eroului de la Țiganca și Cotul Donului, episcopul Grigorie Leu, dându-și seama că se apropie ceasul încercărilor satanice, că România se află într-un impas greu de trecut, nu s-a refugiat odată cu celelalte autorități, ci a rămas printre enoriașii săi, ca să-l înfrunte pe Antihristul cominternist și să-i apere de agresiunea euro-asiatică.

Vlădica Grigorie era convins că întunecatul taifun, ce venea de la răsărit, va trece și forțele luminii vor triumfa curând.

Era în august 1944, ofensiva rusească, de pe linia Iași – Chișinău, rupsese frontul.

Nemții își retrăsese unitățile de blindate, ce-și aveau comandamentul în Școala Normală *Vasile Lupu* din Iași, ducându-le pe frontul de vest.

Linia de apărare susținută de armata română rămăsese descoperită pe flancuri, rezistența de la Iași căzuse, retragerea se desfășura ordonat, soldații erau furioși că nu sunt lăsați să deschidă focul asupra inamicului.

“Comandamentul militar a făcut apel la retragere generală, punând un tren la dispoziția administrațiilor județene și a instituțiilor importante pentru a se replia în spatele frontului.

Episcopia Hușilor a primit și ea un loc, dar Episcopul Grigorie a trimis doar odoarele, refuzând compartimentul care i se rezervase...

Păstorul avea datoria să rămână cu turma sa, iar el era păstorul întregii populații.

Atunci, țărani din zeci de sate moldovene, porniți în bejenie cu carele lor, s-au strâns în jurul lui și au făcut o mare tabără pe dealurile Bârladului, în care preoții deveneau popi de tabără ca pe vremea lui Ștefan cel Mare, iar Episcopul lua rostul strămoșului nostru, Mihai Leu Blagocinul, povestea un membru al familiei.

Când pe dealurile dinspre Prut au apărut avangărzile

Armatei Roșii, Episcopul a strâns în jurul său întregul sobor de preoți, a așezat cântăreții în șiruri pentru a duce cuvântul printre mulțimea de oameni și, când au ieșit la iveală tancurile a început o slujbă solemnă de încredințare a zecilor de mii de suflete, strânse pe dealurile din jururi, în grija Domnului.

Mulțimea ocupa un spațiu imens, părând dușmanului o întregă armată, dar, nevăzându-se armament.

Au fost trimiși cercetași să constate despre ce era vorba.

Iar cercetașii, oricât de educați la Comsomol, când au văzut imensa slujbă la care se rugau preoții și oamenii de rând, au îngenunchiat și s-au trezit în ei simțurile pravoslavnice.

Același lucru s-a întâmplat și cu batalioanele și regimentele venite ulterior. Au îngenunchiat cu toții și au ascultat slujba.

De-o parte a altarului, de sub cerul liber, erau mii de țărani moldoveni, de partea cealaltă miile de ocupanți din armata anticristului, împăcați, pentru o clipă, sub slujirea divină.

Reveniți la sufletele lor curate, soldații ruși alungau diavolul leninist, îngenunchind și făcându-și semnul crucii.

Înaintarea sovietică s-a oprit, o clipă, pe dealurile Bârladului¹⁶.

Politrucii n-au îndrăznit, atunci, să-l suprimă pe conducătorul spiritual al românilor în văzul tuturor, dar au făcut-o, cu ajutorul unor cozi de topor autohtone, ceva mai târziu, tâlhărește, cum numai ei știau să o facă.

La un an după marea secetă din Moldova, care a înfometat satele și peste 80.000 de oameni, cu precădere bătrâni și copii, au murit de inaniție [după cum relatează Anuarul Statistic], episcopul țăranilor, ca senator de drept, s-a ridicat împotriva cotelor de produse agricole și animaliere, impuse de comuniști și a cerut guvernanților să renunțe a o aplica în regiunile înfometate, avertizând

pe ticăloși:

“- *Este un păcat pedepsit de Biserică faptul că satele Moldovei, care suferă de foame de pe urma mării secete să mai fie supuse la cote!*

Înfometarea controlată este un procedeu politic, sigur, de subordonare, experimentat de I. V. Stalin în Ucraina, din care cauză au murit de inaniție, în 1932-1933, cinci milioane de oameni.

Prin decretul din 4 august 1948, comuniștii au dispus, arbitrar, scoaterea religiei, ca obiect de învățământ, din toate școlile din România.

În urma hotărârii PCR, Vlădica Grigorie Leu a reacționat public, printr-o circulară eparhială și în mod direct la întâlnirile cu cei pe care-i păstorea, după cum rezultă dintr-o informare a vremii:

“In județul Fălciu, episcopul Grigore Leu, într-o ședință regională cu preoții, din patru județe, a spus că dacă s-a suspendat ora de religie în școli, preoții să predea ore de religie copiilor în biserică”¹⁷.

Aceast ordin a determinat reacții puternice în rândul credincioșilor ortodocși, în lumea clerului, de la înalții ierarhi ai bisericii, pâna la modeștii preoți de țară, profesori de teologie, avocați, studenți, țărani etc.

Martirizarea Vlădicăi Grigorie de asasinii comuniști, coordonați de Emil Botnăraș, nu a fost singulară, ci ea s-a desfășurat în lanț, după cum rezultă și din informațiile existente în dosarele întocmite de Securitate, deoarece era dirijată direct de la Moscova.

Prof. Paul LEU

Kenmore, Washington, SUA

1 Pr. Dr. Ioan Dură, **Cruci și troițe profanate și distruse, icoane și obiecte bisericești confiscate**, în *Curierul de Vâlcea*, nr. 4852, din 27 ianuarie 2007.

2 **Martiri pentru Hristos din România, în perioada regimului communist**, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2007.

3 Cristian Vasile, **Istoria Bisericii Greco-Catolice sub regimul communist, 1945-**

1989, Documente și mărturii, Prefată de Marius Oprea, Editura Polirom, 2003

4 Cristian Vasile, **Biserica Ortodoxă Română în primul deceniu de comunism**, Editura Curtea Veche, București, 2005, *Colecția Istoria timpului prezent*, p. 201.

5 Vezi: Paul Leu, **Contribuția lui Emil Botnăraș la expansiunea cominternistă și la sovietizarea României**, în *NordLitra*, Rubrica *Istorie*, din 14 noiembrie 2005.

6 Arhiva **Serviciului Român de Informații**, Fond D, dosar 9471, ff. 361-362.

7 Vezi raportul episcopului Valerian Zaharia în: Cristian Vasile, **Istoria Bisericii Greco-Catolice sub regimul communist 1945-1989, Documente și mărturii**, Prefată de Marius Oprea, Editura Polirom, 2003, p. 91-98.

8 Scrisoarea arhiepiscopului Victor Leu din 1951, către Constantin Moroitakis, în Paul Leu, **Martiri ai neamului**, în *Albina românească*, Serie nouă, anul CLXXVI, București, ianuarie-februarie 2005.

9 Scrisoarea arhiepiscopului Victor Leu din 1951, către Constantin Moroitakis, în Paul Leu, **Martiri ai neamului**, în *Albina românească*, Serie nouă, anul CLXXVI, București, ianuarie-februarie 2005.

10 Bezbojnic = *fără Dumnezeu*, cum este numit în câteva documente ale **Consiliului Național Român** din Washington.

11 Adrian Cherhaț, **Povara unui patriarh, 30 de ani de la trecerea la cele veșnice a patriarhului Iustinian Marina** din revista **Rost**, nr. 49, martie 2007, rubrica *Historia*.

12 Este o afirmație eronată. După cât ne dăm seama Securitatea cunoștea atitudinea intimă și carentele morale ale lui Iustinian Marina pe care le-a exploatat din plin.

13 Adrian Cherhaț, *ibidem*.

14 Vezi **Arhiva Serviciului Român de Informații**, fond D, dosar 2541, f. 462 (C. A. II, F. 172, apud Marius Oprea.

15 Mai multe amănunte vezi: Corneliu Leu, **Cartea episcopilor cruciați**, Editura Realitatea, 2001, p. 220.

16 Corneliu Leu, vol. cit. p. 220.

17 L. D. Grigorescu, **Propaganda ateistă cu vorba și cu pumnul**, în situl cu același nume.

Mircea Radu Iacoban:

...Readucem în atenție Episcopii precum cea a Hușilor, care a dat țării nu numai trei mitropoliți primați (patriarhi), ci și, mai ales, doi episcopi de marcă, acum, în nedreaptă uitare. Este vorba de familia de slujitori ai bisericii Leu, care se trage tocmai de la acel „popă de tabără Leu” pomenit în cronicile lui Ștefan cel Mare. Episcopul Grigore Leu al Hușilor, care-și avusese eparhia pe amîndouă malurile Prutului, (după „eliberare”, continuă să editeze, la tiparnița episcopală hușană, cărți românești de cult, pe care le trimitea clandestin peste Prut) a devenit unul dintre cei mai incozi ierarhi pentru noul regim. Protesta vehement, public, împotriva cotelor obligatorii impuse țăranilor, denunța tentativele de pensionare forțată a preoțimii, dar și (mai ales!) nu se sfia să condamne, în biserică, cedarea Basarabiei. Influent, cu deosebit prestigiu nu numai în eparhia sa, Leu ajunsese adevărat spin în ochii Guvernului. Drept pentru care este convocat la București și, în martie 1949, întors la Huși, moare ciudat și suspect, în trei zile.

Nu avusese, pînă atunci, nici o problemă de sănătate. Un medic din familie (Valentina Leu), constatînd „o evoluție anormală, cu destule reacții fiziologice provocate de factori necunoscuți” și decelînd arsenic în sputa recoltată, solicită în scris analize la un laborator competent. Familia înregistrează o plîngere la Procuratura jud. Fălciu, cerînd deschiderea „unei anchete privind decesul acestuia (Grigore Leu, n.n.) în condiții și împrejurări neclare.” Nici analizele, nici ancheta n-au fost efectuate; se pare că episcopul Hușilor a fost pur și simplu otrăvit. Serialul policier continuă și mai spectaculos cu drama fiului său, protopopul Vasile Leu, ajuns episcop al

tuturor românilor din emigrație (cu numele Victor). N-avem destul spațiu, aici și acum, să detaliem în amănunt. Iată, mai întâi rezumatul incredibilei treceri a frontierei. Aflînd că va fi arestat, Vasile își înscenează propria-i moarte. Închiriază o cabină la o plajă din Constanța, unde-și lasă hainele, actele și banii. Intră în mare și iese în cu totul altă zonă. Așa cum a fost înțelegerea, după două ore, nepotul său (scriitorul Corneliu Leu, autorul surprinzătoarei și extrem de documentatei cercetări „Cartea episcopilor cruciați”. Ed. „Realitatea”, ed. I - 2001, ed. II - 2005) anunță înecul lui Vasile. „Înecatul” ia, apoi, trenul spre București, împreună cu preotul Gîldău.

De la București, pleacă, tot cu trenul, spre Orșova. Mai departe, cu vaporul, pînă la Baziaș, de unde ia trenul spre Timișoara (personalul Baziaș – Timișoara traversa o scurtă porțiune din Iugoslavia.) Grănicierii încuiau ușile vagoanelor în zona respectivă, așa că, la plecarea din gara Isanova, Leu și Gîldău evadează... pe geam. Iată-i în Iugoslavia! După nenumărate peripeții, demne de șapte filme cu 007, ajung la Viena. Sar peste etape: iată-l acum, pe Vasile Leu, devenit episcopul Victor al Episcopiei Ortodoxe Române Autonome din Europa Apuseană și Orientul Apropiat, calitate în care călătorește enorm, se întîlnește cu fruntașii emigrației române (regele Carol II, regele Mihai, Rădescu, Sima, ș.m.a.), ține conferințe anticomuniste la Radio Viena, organizează sumedenie de parohii, încearcă să înfiripe o rezistență armată în exil devenind cea mai importantă personalitate activă a emigrației. Evident, și cea mai deranjantă. Ca și în cazul tatălui său, se iau măsuri extreme – de această dată, dictate direct de la Moscova: Victor Leu este răpit (!) de pe o stradă vieneză, i se injectează un ser necunoscut și introdus în sectorul rus al Vienei. Se va trezi din somnul letargic tocmai la... Moscova, în vestiarele închisorii Lubianka. După un an de interogatorii, rușii îl trimit „pachet” la București, unde este îndelung descusut și, în final,

judecat de Tribunalul Militar. Desigur, este condamnat la moarte (1954). Sentința episcopului Leu, ai cărui strămoși îl slujiseră pe Ștefan cel Mare, a fost hotărîtă de „curtea” compusă din V. Lavrov, Solomon Iosi și Layler Iosif. Avocat din oficiu: Leon Horovitz...

Iată-l așadar pe Vasile-Victor Leu, combatant în linia I-a a frontului, de unde s-a întors decorat cu „Serviciul credincios”, „Crucea României” și „Crucea de fier”, și tot în linia I-a a frontului anticomunist al exilului, predat Securității „de către o țară prietenă”, după răpirea înaltului prelat de pe străzile Vienei. Între timp, aflase cîteva amănunte despre operațiunea mafiotă a răpirii: „La Moscova, am stat închis cu un ziarist francez (soarta rezervă mereu răpiților români compania unui gazetar francez...- n.n.) De aici, de la Baden, am plecat la Moscova. Acolo mi s-a spus că sînt la închisoarea Lubianka. Din avion, am recunoscut chiar și Kremlinul.” Un an de zile, episcopul Victor Leu a fost interogat cum numai la Lubianka se știa a face; cînd l-au considerat complet „stors”, rușii au hotărît să fie trimis în România. Dosarul însoțitor conținea rezumatul interogatoriilor și sugestia (adică, ordinul) condamnării la moarte. Cu toate acestea, deținutul a fost luat din nou la întrebări, în nesfîrșite și penibile ședințe de interogare, de dimineața, pînă-n faptul serii. Uneori, și nopți întregi.

Cartea datorată lui Corneliu Leu reproduce toate procesele verbale ale interogatoriilor; citite acum, pur și simplu înfioară. Fapt puțin obișnuit: episcopul nu numai că recunoaște de bună voie toate învinuirile, dar mai și... plusează fără încetare, oferind anchetatorilor alte și alte temeuri pentru condamnarea după legile, etica, morala și moravurile de atunci. Credința îi era marele, neprețuitul sprijin. De multe ori, rapoartele securiștilor par chiar mai blînde decît... auto-acuzările deținutului. Vertical și demn, Vasile-Victor n-a încercat niciodată să-și ascundă trecutul; dimpotrivă, crezînd fără preget în dreptatea luptei sale, a

continuat să atace – chiar și din pușcărie! – pînă-n ultima clipă a vieții. Textul sentinței exprimă și ofuscarea temnicerilor, incapabili să surprindă cele mai vagi urme de cedare și regret: „avînd în vedere pericolozitatea excepțională a acuzatului, faptul că este imposibilă reeducarea (!! – n.n.) lui, Tribunalul apreciază că nu sînt circumstanțe atenuante (de unde să fie – n.n.) în favoarea sa, urmînd să sufere pedeapsa capitală”. Care este rapid pronunțată și, în noiembrie 1954, lt.col. Brucăr Jean cere să se stabilească numele celor ce vor primi obiectele personale ale condamnatului, după execuție. Din nou, episcopul își surprinde călăii: *„Subsemnatul ep. Vasile Leu, declar că am luat cunoștință de sentința nr. 2417/54 a Tribunalului Militar terit. București, prin care am fost condamnat la moarte și declar că nu fac cerere de grațiere. Precizez că nu deleg pe nimeni să facă cerere în numele meu.”* Ca de obicei, executarea sentinței întîrzie. Episcopul este ținut „în lanțuri medievale”, într-o celulă neîncălzită în plină iarnă și, din pricina rănilor de război și reumatismului, nu poate schița nici cea mai mică mișcare.

Va scrie un raport-protest cred, unic, dacă nu în lume, oricum, în România: cere să fie cît mai repede împușcat! *„Protestez în numele tuturor principiilor umanității și civilizației (din care se susține că fac parte și principiile civilizației comuniste) și cer să se înceteze această culminîndă barbarie – SĂ SE EXECUTE SENTINȚA”*. Fără știrea și îngăduința condamnatului, avocatul (evident, din oficiu) face cerere de grațiere și comutare a pedepsei. Prezidiul Marii Adunări Naționale (va fi fost Sadoveanu președinte?) îi hărăzește, în locul morții, munca silnică pe viață. Urmează un periplu sinistru, prin cele mai vestite pușcării românești, greve ale foamei, pedepsele aferente și cumplite privațiuni.

A fost eliberat, fără vedere, în 1964. Orb, este ales chiriarh al Bisericii Românilor Ortodocși Tradiționaliști. În 1978, a fost înmormîntat în cimitirul unei mănăstiri ca simplu monah. Ce viață! Ce soartă!

Drd. Stelian Gomboș:

**Din documentarul
„*Temnițele și închisorile
comuniste din România*”
și trimiterile susținând
alte studii ale autorului.**

**DESPRE LEGEA CULTELOR DIN ROMÂNIA,
DICTATĂ DE STALIN**

În august 1948 este promulgată „Legea pentru regimul general al cultelor“ Aceasta separa școala de Biserică. Nici o confesiune, congregație sau comunitate religioasă nu mai putea deschide sau întreține instituții de învățământ general. De asemeni se aduc restricții severe privind activitatea în mănăstiri... În Arhiepiscopia Iașilor, din 50 mănăstiri și schituri nu a mai rămas nici una. (Vasilică Militaru, Biserica din temniță, idem. p.34)

DESPRE MOSCOVA CARE DICTA TOTUL

După ce, în prima fază a revoluției bolșevice, au fost dărâmate bisericile și mănăstirile din Rusia, decapitându-se toată ierarhia bisericească, Stalin va înțelege că este bine să se folosească de instituția bisericească. În anul

1943, Stalin instalează în funcția de patriarh al Bisericii ruse pe Serghie. Acesta va trasa de acum înainte politica bisericii în conformitate cu ideologia comunistă. Următorul patriarh, Alexei, va organiza la Moscova în anul 1948 o conferință ecleziastică, în cursul căreia a fost definită politica pe care aveau să o urmeze noile democrații populare. Așa se explică faptul că, în primii ani ai regimului comunist, literatura ortodoxă română a preamărit biserica mamă a U.R.S.S.“...

Regimul sovietic, și mai ales dimensiunea sa stalinistă, a fost atras de conceptul “ingineriei sociale”, iar această construcție societală nu putea să nu interacționeze cu discursul teologic tradițional a cărui teză era “autocrație, ortodoxie, *narodnost*”. Concentrarea puterii statale și principiile partidului unic, caracteristice unei singure ideologii oficiale au configurat un puternic vector ateist și laicizant în societatea și mentalul colectiv ruse. Aceste direcții de strategie politică intrau în coliziune cu opțiunile fundamentale ale ortodoxismului rus, care prin scrisul lui Vladimir Soloviev criticase “patriotismul bolșevic zoologic”. În schimb, Berdiaev a insistat pe originile populare creștine asupra comunitarismului socialist 28...Unii lideri ecleziști au revenit în Uniunea Sovietică și au colaborat cu regimul comunist, cazul mitropolitului Serafim de la Paris fiind elocvent. Un aspect interesant este acela că Biserica Ortodoxă Rusă a invocat solidaritatea slavă pentru apărarea “*rodinei*” (patria-mamă) împotriva agresiunii hitleriste. Regimul stalinist a speculat afirmația lui Dostoievski: “a fi rus înseamnă a fi ortodox”, dar această resurgență religioasă era controlată de N.K.V.D. În acest sens, elita politică sovietică s-a folosit de unele personalități din emigrația rusă de la Paris ca Alex. Kazem Bek (persan de origine), lider în anii ’20 al organizației “Tinerii Ruși”, admirator al lui Stalin, “noul Bonaparte” și revenit în U.R.S.S. ca secretar al Patriarhului la sfârșitul anilor ’40. Pe ansamblu reacțiile emigrației au

fost dure la adresa politicii religioase a regimului, unii reprezentanți ca Ivan Solonevici scriind cărți critice cum ar fi *Rusia într-un lagăr de concentrare*, unde arăta că “cel mai consistent fascism este în Rusia”...

REZISTENȚA EPISCOPULUI GRIGORIE

Nota nr. 5 După aplicarea decretului din 4 august 1948 care privea laicizarea învățământului românesc, reacțiile nu au întârziat să apară. Astfel, Grigorie Leu, episcopul de Huși, a ținut în județul Fălciu (astăzi în jud. Vaslui) o ședință regională cu preoții din patru județe și le-au spus că, dacă în școli s-au suspendat orele de religie, acestea să fie predate de preoți în biserică. Li s-a cerut preoților să meargă din casă în casă și să ceară părinților copiilor de până la 18 ani să-și lase copiii la biserică pentru a primi învățătura bisericească (L. Grigorescu, *Politica de laicizare a slujitorilor Bisericii și a credincioșilor*, în *Analele Sighet*, vol. VII, București, Fundația Academia Civică, 2000, p. 103); același episcop a înfruntat ordinele partidului de detronare a sa și desființare a scaunului de Huși, pentru ca în cele din urmă să se resemneze cu inevitabila aplicare a voinței comuniste, în speranța unei căderi apropiate a sistemului (A.C.N.S.A.S., fond informativ, dos. nr. 701, vol. II, f. 171; *Magazin Istoric*, an XXVIII, nr. 7, iulie 1994); se pare că acest ierarh a fost otrăvit cu arsenic, murind astfel la 1 martie 1949, potrivit analizelor preliminare efectuate de medicul Valentina Leu la data de 2 martie 1949 (apud N. Hurjui, *Op. cit.*, p. 288-293).

SCOPUL SERVICIULUI SPECIAL BISERICESC AL SPIONAJULUI SOVIETIC

Nota nr. 12 De remarcat este directiva referitoare la

problema religioasă din „Directivele de bază ale N.K.V.D.”, din 2 iunie 1947, pentru țările din orbita sovietică. Astfel directiva nr. 34 spunea: „Trebuie acordată o atenție deosebită bisericilor. Activitatea cultural-educativă trebuie astfel dirijată ca să rezulte o antipatie generală împotriva acestora. Este necesar să fie puse sub observație tipografiile bisericesti, arhivele, conținutul predicilor, cântecelor, al educației religioase, dar și cel al ceremoniilor de înmormântare” (în Memoria, revista gândirii arestate, nr.8, p.80); după cum se observă nu se vorbește de desființarea Bisericii, ci de folosirea ei în scopurile urmărite de sistemul comunist și aceasta după experiența sovietică (desființarea Bisericii ruse și reînființarea ei în anul 1943).

IDEM: SCOPUL ACELUI SERVICIU ÎN PRIVINȚA NOASTRĂ

Nota nr. 43 Se pare că se căuta desființarea Patriarhiei Române și dependența mitropoliilor românești de Patriarhia Rusă (cf. Cr. Păiușan, Politica Patriarhilor României și „colaboraționismul” cu organele statului, în Analele Sighet, vol. VII, p. 111-113).

ALTE EXTRASE ȘI NOTE:

În anii '50-'60, vechii ierarhi care mai erau încă în funcție au fost permanent banuiți, pe buna dreptate, de intenția de departare de comunisti. Încă din 1945 s-a făcut o atenție verificării a ierarhilor și potențialilor candidați la episcopie care ar fi putut conveni puterii comuniste. Prin prezentarea unui referat de către autoritățile de stat în ședința sinodului permanent al BOR din data de 26 mai 1946, s-a început trecerea la pensie a unor ierarhi pe motiv de boală sau

fiindca ca nu erau “corespunzatori cerintelor impuse de noul ritm al vremii”.

DECESELE SUSPECTE ALE IERARHILOR ROMÂNI

Exista zvonuri colportate, mai ales de emigratie, ca unii ierarhi reticenti ar fi fost asasinati de catre organele de represiune. Moartea lui Grigore Leu, episcop de Husi, a ramas invaluita intr-un mister suspect. Leu era un personaj extrem de incomod pentru comunisti. Dupa aplicarea decretului din 4 august 1948 care privea laicizarea invatamantului romanesc, episcopul de Husi a tinut in judetul Falcu (astazi in jud. Vaslui) o sedinta regionala cu preotii din patru judete si le-a cerut sa continue in biserici orele de religie (suspendate in scoli). I-a indemnat pe preoti sa mearga din casa in casa si sa ceara parintilor copiilor de pana la 18 ani sa-si lase copiii la biserica pentru a primi invatatura bisericeasca. Episcopul Leu a infruntat ordinele partidului de detronare a sa si de desfiintare a scaunului de Husi, pentru ca in cele din urma sa se resemneze cu inevitabila aplicare a vointei comuniste, in speranta unei caderi apropiate a sistemului. Se pare ca acest ierarh a fost otravit cu arsenic, murind la 1 martie 1949, potrivit analizelor preliminare efectuate de medicul Valentina Leu la data de 2 martie 1949. Si Irineu Mihalcescu a murit in circumstante suspecte, existand banuiala unui asasinat politic.

REVISTA BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ

este *Buletinul oficial* al Patriarhiei Române, care apare , fără întrerupere din anul 1882. Anul acesta 2004 este al 122-lea an de apariție (CXXII). La început ea se numea *Revista Sfântului Sinod* și cuprindea mai multe rubrici,

începând cu *Viața bisericească* și încheind cu *Însemnări mărunte* și *Bibliografie* (prezentări de cărți tipărite). Revista apărea odată la două luni. Primul material obligatoriu, care se publica în revistă – un adevărat editorial, prezenta o predică (omilie) la cel mai important praznic din perioada respectivă.

Comitetul de redacție se compunea din Mitropolitul Primat (Patriarhul) Bisericii Ortodoxe Române, Episcopi, Preoți profesori, mari personalități ale teologiei românești. Redăm de pe coperta revistei nr. 11-12 (noiembrie-decembrie 1933 - anul LI – seria III), cu titlul *Spre știință* - comitetul redactor al revistei Biserica Ortodoxă Română, care se compunea din: Î.P.S. Patriarh dr. Miron, Președinte de onoare; P.S. Episcop Vartolomeu, director; Prof. dr. Ioan Mihălcescu, prim-redactor; Arhim. Scriban, secretar de redacție.

WIKIPEDIA despre Patriarhul Teoctist

Patriarhul Teoctist Arăpașu (din botez Toader Arăpașu) s-a născut la data de 7 februarie 1915 în satul Tocileni (jud. Botoșani), din părinții Dumitru și Marghioala Arăpașu. A urmat vreme de un an cursurile Seminarului Teologic de la Mănăstirea Neamț, pe care le-a continuat apoi la Mănăstirea Cernica. A fost tuns în monahism la 6 august 1935 la Mănăstirea Bistrița jud. Neamț), sub numele de Teoctist. În anul 1940 s-a înscris la Facultatea de Teologie din București, pe care a absolvit-o în anul 1945, primind calificativul *Magna cum laude* pentru lucrarea susținută în cadrul Catedrei de Liturgică. Este hirotonit ieromonah la 25 martie 1945 de către PS Valeriu Moglan Botoșăneanul, arhiereu-vicar al Mitropoliei Moldovei. Este hirotesit arhimandrit în anul 1946. La începutul anului 1947 Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a retras rangul de arhimandrit, din cauza poziției sale procomuniste. Decizia Sfântului Sinod este publicată în periodicul oficial al Patriarhiei Române, revista “Biserica Ortodoxă Română”, nr. 1-3 din ianuarie-martie 1947. Raportul spune că Teoctist Arăpașu s-a asociat cu arhiereul-vicar Justinian Marina, prelat perceput de asemenea ca procomunist, care-și submina superiorul, mitropolitul Irineu Mihălcescu al Moldovei, prin atacuri în presa cotidiană. Autoritățile comuniste au organizat în paralel scoaterea lui Irineu Mihălcescu din scaunul de mitropolit și înlocuirea sa cu Justinian Marina, fapt care a facilitat ascensiunea lui Teoctist Arăpașu, apropiatului său.

Inedit despre Teoctist Arăpașu

EUGEN MIRON, ÎN “CRISANA” 13 IANUARIE 2009:

La începutul anului 1947 Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a retras rangul de arhimandrit, din cauza poziției sale procomuniste. Decizia Sfântului Sinod este publicată în periodicul oficial al Patriarhiei Române, revista «Biserica Ortodoxă Română», nr. 1-3 din ianuarie-martie 1947. Teoctist Arăpașu s-a asociat cu arhiereul-vicar Justinian Marina, prelat perceput de asemenea ca procomunist, care-și submina superiorul, mitropolitul Irineu Mihălcescu al Moldovei, prin atacuri în presa cotidiană. Autoritățile comuniste au organizat în paralel scoaterea lui Irineu Mihălcescu din scaunul de mitropolit și înlocuirea sa cu Justinian Marina, fapt care a facilitat ascensiunea lui Teoctist Arăpașu, apropiatului său.

ASCENSIUNEA CĂTRE TRONUL DE PATRIARH

În anul 1948 Justinian Marina avea să fie instalat în scaunul de Patriarh al României. În perioada , PC Arhimandrit Teoctist Arăpașu deține funcția de Vicar Administrativ al Arhiepiscopiei Iașilor. La scurt timp după aceasta, la 28 februarie 1950, Arhimandritul Teoctist Arăpașu a fost ales de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, la propunerea Patriarhului Justinian, în rangul de episcop-vicar patriarhal, cu titlul de

«Botoșăneanul». A fost hirotonit în treapta arhieriei la 5 martie 1950, în Catedrala «Sfântul Spiridon-Nou» din București, de către Patriarhul Justinian, mitropolitul Firmilian Marin al Olteniei și episcopul Chesarie Păunescu al Dunării de Jos. În această calitate de episcop-vicar patriarhal, PS Teoctist a fost secretar al Sfântului Sinod, rector al Institutului Teologic Universitar din București și a condus diferite sectoare din cadrul Administrației Patriarhale.

EXTRASE EVZ.ro DESPRE DOI MITROPOLIȚI:

BLESTEMUL «APOSTOL»:

Anania și Plămădeală s-au turnat cu același nume de cod > EVZ.ro <http://www.evz.ro/detalii/stiri/blestemul-apostol-anania-si-plamadeala-s-au-turnat-cu-acelasi-nume-de-cod-920226.html#ixzz1n2TChrt0>

Printr-o notă-raport din 27 mai, aflată în dosarul de urmărire de la CNSAS al lui Anania, ofițerii redau discuția cu informatorul «Apostol», care se întorsese cu două zile în urmă din America, unde se întâlnise cu Anania. Starea de spirit în comunitatea românească din SUA era agitată de câteva acțiuni ale iredentiștilor maghiari de peste Ocean, care readuseseră în discuție problema Ardealului.

»În ziua de 25 mai 1976, informatorul «Apostol», întors dintr-o vizită în Statele Unite, în vederea determinării clericilor ortodocși și a cetățenilor de origine română de a contracara acțiunile iredentiste, mi-a conflat că a

întâmpinat serioase greutăți. Astfel, arhimandritul Anania s-a opus la mai toate măsurile luate, atât de ambasada țării noastre, cât și de sursa Apostol», se arată în documentele CNSAS. Informatorul le-a relatat securiștilor în detaliu întâlnirea cu Anania: «Pentru a contracara acțiunea informatorului Apostol în SUA, Anania a spus Consiliului de conducere al Arhiepiscopiei că prezența lui Apostol acolo constituie un amestec al celor de la București în treburile noastre de aici, unde noi suntem autonomi. Anania a refuzat să primească materialele (două valize) de propagandă, transportate de Apostol de la ambasadă la Detroit cu scopul de a fi difuzate ca materiale documentare. Insistând să se conformeze, Anania l-a amenințat pe Apostol că va anunța la FBI dacă nu va duce materialele în altă parte».

»MEMORIILE» LUI ANANIA ÎL DAU DE GOL PE «APOSTOL»

După cum reiese din nota-raport, informatorul căuta sprijinul și acoperirea Securității pentru a preveni suspiciunile cu privire la propria persoană.

»Informatorul mi-a precizat că situația în detaliu a expus-o conducerii Departamentului Cultelor, dar a rămas îngrijorat (...). Apostol își întemeiază grija pe faptul că Departamentul nu consideră necesar ca Apostol să-l informeze pe Teoctist Arăpașu (pe atunci mitropolit - n.r.) cu privire la poziția negativă pe care a avut-o Anania, care poate exploata momentul în argumentarea acuzațiilor anterior aduse lui Apostol, cum că prezența sa acolo urmărea o imixtiune în treburile interne ale Arhiepiscopiei».

Bartolomeu Anania, care, oficial, nu și-a citit niciodată dosarul de urmărire, deci nu a văzut această notă,

povestește în «Memoriile» sale cu aceleași detalii vizita lui Antonie Plămădeală, în mai 1976, la Detroit, pe când acesta din urmă deținea funcția de vicar patriarhal cu titlul «Ploieșteanul».

»Seara, Antonie Plămădeală sosește la sediul Arhiepiscopiei, ne îmbrățișează și lasă într-un colț niște pachete. Vlădica Victorin (ÎPS Victorin Ursache, arhiepiscopul din America - n.r.), bănuitor și precaut ca de obicei, întrebă ce e cu ele și în ele, Antonie ridică din umeri: nu știe ce conțin, i-au fost date de la amabasadă să le aducă la noi, de unde să fie distribuite. Vlădica mă cheamă deoparte și mă roagă să-i comunic lui Antonie, din partea lui, că dacă pachetele vor fi și dimineată în casa noastră, el anunță FBI-ul să le cerceteze. Îi transmit lui Antonie și mergem la culcare. Mă scol dimineată. Pachetele au dispărut. Unde sunt, îl întreb. El îmi răspunde surâzând: «Mi-ai spus să nu mai fie și nu mai sunt»».

Mai mult, Anania a scris chiar că, ulterior, a aflat despre faptul că Antonie dă duse o notă la Departamentul Cultelor. Exact același lucru făcuse și «Apostol». «Peste câțiva ani, la recepția oferită de Ambasada SUA de Ziua Americii, l-am întâlnit acolo pe profesorul Dumitru Dogaru, fost președinte al Departamentului Cultelor, care m-a informat confidențial că Antonie (...) depusese o notă prin care informa că Anania, la Detroit... lucra cu FBI».

PLĂMĂDEALĂ, ACUZAT CĂ S-AR FI VRUT GENERAL SECU

Cu 12 ani înainte, în 1964, Anania l-ar fi turnat și el pe Plămădeală cu numele de cod «Apostol», imediat după ce a fost eliberat din închisoarea de la Aiud și înainte de a fi trimis de Patriarhul Iustinian în SUA pentru reorganizarea

Arhiepiscopiei de acolo

La cererea de deconspirare a fraților lui Plămădeală (care a murit în 2005), CNSAS a stabilit că «Apostol» este Anania, pe baza a două note informative. Cererea a fost făcută după ce un membru al Colegiului CNSAS, Mircea Dinescu, a declarat, în 2007, că ÎPS Antonie aspira să devină general de securitate.

»Există o scrisoare a lui Plămădeală către Ceaușescu în care, pe 23 august, cerea să fie avansat general, pentru că a stat suficient timp colonel», a declarat Dinescu. Existența documentului nu a fost certificată niciodată public.

„Ierarhi ai Bisericii ortodoxe Romane”

de pr. Ioan Dura – „Memoria”

Autoritățile comuniste din România postbelică voiau să înlăture, cu orice preț, pe însuși patriarhul **Nicodim Munteanu** care nu accepta, firește, să le fie „tovarăș de drum” sau, cum aflăm dintr-o lucrare editată de Consiliul Național Român în 1983 la Freiburg și prefată de Cicerone Ioanițoiu, pentru că „a refuzat să devină o unealtă docilă în mâna comuniștilor”... Retragerea patriarhului Nicodim la mănăstirea Neamț era consemnată și de publicația catolică franceză „La Documentation catholique” din martie 1948, potrivit căreia retragerea patriarhului Nicodim, efectuată după vizita patriarhului Alexei al Moscovei se datora „dezacordului grav” dintre întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Române și guvernul comunist... Acolo, la mănăstirea Neamț, la 27 februarie 1948 patriarhul Nicodim moare ”otrăvit” după dl. Cicerone Ioanițoiu, sau „asasinat”, după dl. Sergiu Grossu. Iar, după

un documentar realizat în octombrie 1996 patriarhul Nicodim moare „în condiții cel puțin curioase”, sau „după unele surse a fost otrăvit”...

...**Grigorie Leu**, episcopul Hușilor (1940-1949), a fost înlăturat din scaun și pensionat în 1949. Episcopul Leu a fost „pus în retragere” la 5 februarie 1949, când eparhia sa a fost împărțită între episcopiile de Roman și Galați, și a murit, în vârstă de 69 de ani, la 1 martie 1949, adică la nici o lună de la destituirea sa. Potrivit d-lui Cicerone Ionițoiu, episcopul Grigorie Leu a murit «otrăvit». Vlădica Leu a fost otrăvit în Mănăstirea Sfinții Apostoli Petru și Pavel din Huși, unde viețuia și care era și sediul Episcopiei Hușilor. Din cartea editată de Consiliul Național Român, în 1983, aflăm că «moartea misterioasă survenită pe neașteptate a episcopului de Huși, Grigore Leu», s-ar fi datorat faptului că «el era singurul care cunoștea pe făptaș și metodele folosite pentru exterminarea Patriarhului Nicodim și a mitropolitului Irineu Mihălcescu». Într-o lucrare editată în 1995, la Cluj-Napoca, găsim scris despre episcopul Grigorie Leu: «In cadrul Sinodului, a avut funcția de coordonator al Bisericii din exil. Datorită refuzului de a afilia bisericile române din exil la Patriarhia Moscovei, este arestat și ucis».

Din cele consemnate într-un cotidian bucureștean, din 21 aprilie 2001, otrăvirea episcopului Leu s-ar fi datorat și fugii fiului său preot, Vasile, în Occident, în august 1948, și care «a înființat mai multe parohii ortodoxe românești în exil, încercând să coaguleze exilul». Motiv pentru care, «în țară», scrie ziaristul, «reacția autorităților nu se lasă așteptată, în primul rând, a avut de suferit tatăl lui Vasile Leu, episcopul Grigorie Leu. Pe 25 februarie 1949, episcopul Grigore este invitat la București, pentru discuții. La întoarcere, i se face rău și, după trei zile, moare, fiind mai mult ca sigur otrăvit». (“Memoria”)

Two English digests

“BETWEEN THE HAMMER AND THE ANVIL 1941-1965

by dr. Vladimir Moss

pag. 105

Another Romanian Hierarchy

Its origins go back to the immediate post-war period. In 1948, at the request – more precisely, order - of the Soviets, the new calendarist Romanian Church was obliged to surrender its parishes in the diaspora and let them come under the jurisdiction of the Moscow patriarchate. Worried by the danger this posed for their flock, several bishops, foremost among them Grigorie Leu of Husi and Chesarie of Tomis, decided to send the priests Florian Galdau and Vasile Leu, the son of Bishop Grigorie, to help the aged and sick Metropolitan Visarion Puiu. Since Fr. Vasile's wife had died, he was tonsured in preparation for consecration to the episcopate.

On August 21, 1948 the two priests left Romania, and after jumping from the train at Isanova railway station, entered Yugoslavia, where they were arrested and interrogated by Yugoslav security. They succeeded in escaping and reached Austria. There, after staying for a time in a camp, they were set free by the Allied Forces and began to serve in a church in Salzburg. Eventually, after a meeting of Romanian exiles from all over the diaspora, the Autonomous Romanian Orthodox Archiepiscopate of

Western Europe was set up. Since Metropolitan Visarion was ill and paralysed in a sanatorium in Switzerland, Fr. Vasile was sent to the Russian Church Abroad in Munich to be consecrated to the episcopate.

The ROCOR had already given some help to the Romanian Church. Thus Metropolitan Anthony (Khrapovitsky) had ordained several priests for the Bessarabians who did not recognize the new calendar, and Bishop Seraphim (Lyade) had been called to go to Romania, in spite of the authorities' ban, and organise Old Calendar parishes there.¹ [217] And Metropolitan Seraphim now joined Bishop Stephen (Sevbo) of Vienna and Bishop Philip of Potsdam in consecrating Fr. Vasile in December, 1949, giving him the new name Vasile-Victor.

The new bishop immediately set about founding Romanian Orthodox parishes and uniting the Romanian diaspora on the basis of a strong anti-communist position. He met King Michael in Switzerland, gave the sacrament of confession to Queen Anna, and met the old King Carol in Paris. He also broadcast in Romanian at the BBC in London, several radio stations in Austria, and was a regular contributor to Paris Radio. He issued thousands of certificates to Romanian refugees to enable them to obtain visas in western countries.

In Romania, meanwhile, Bishop Victor-Vasile's father, Bishop Grigorie, had suffered the abolition of his diocese of Husi, and on February 25, 1949 was summoned to Bucharest for discussions. Being a strong anti-communist who had warned about the transformation of the Romanian Church into a "Sovrom patriarchy", he was not allowed to return a healthy man. Three days later he died, probably from poisoning.

On August 16, 1952 Bishop Victor-Vasile was arrested in Vienna, injected with some substance, and kidnapped. Three days later he woke up in a Soviet prison. He was transported to the Lubyanka in Moscow, where he was interrogated for seven months and charged with working for the English and American secret services. Beria himself sometimes took part in the interrogations. He refused to ask for a pardon, and also refused to delegate anyone to make such a request on his behalf. "I consider communism to be the main enemy of the Christians," he said, "and that is why this is the goal of my life." At the Bucharest District Law Court on November 16, 1954 he declared: "I realize that you want to find out whether I collaborated with the English information service. I said and I repeat that I haven't spied for anybody. I am an enemy of this Romanian regime, which has turned the country into a kind of prison. I carried out this activity because the communist regime is a strait jacket for the soul and essence of the Romanian people. The only decision that would honour me and the law court would be my condemnation to death." Finally, on November 20, 1954 he was condemned to death for treason (resolution ¹ 2417).

However, Bishop Victor-Vasile was not executed. Having passed through all the prisons of Romania with the tag ¹ 5949, he was released in 1964. His file in the security archives is 300 pages long and reveals that he made no compromise with the authorities.

After his release, Bishop Victor-Vasile refused to join the Romanian patriarchate, but instead set off for the monastery of the Old Calendarists at Slatioara in Moldavia, where he was accepted as a bishop at first. However, canonical differences with the Old Calendarists forced him to return

to Bucharest. It appears that Bishop Victor-Vasile took a stricter attitude towards the Romanian new calendarists, and also could not recognize the validity of the consecration of Metropolitan Galacteon, since it had been carried out in 1935, after the calendar change. On the other hand, the Old Calendarists did not accept his consecration because he did not have ordination papers, and because the ROCOR had no records of his consecration.² [218]

Bishop Victor-Vasile now set about ordaining priests and hierarchs on his own. One of them was called Clement and another - Cassian. However, his activity was confined to his flat in Bucharest because the communists placed him under virtual house arrest in order to restrict his contact with the faithful. That is why, when he died in 1978, he was taken to Cernica monastery and buried by the new calendarists there. Only a few laymen from his flock, and no priests, were present”.

**THE “BISHOP GRIGORIE LEU FOUNDATION“ AND
THE WRITER CORNELIU LEU PRESENTS
THE LIFE AND THE SUFFERINGS OF THE FIRST
BISHOP OF THE EXILE: VICTOR LEU**

Victor Leu was kidnapped by the KGB, interrogated for 7 months by Beria at Liublianca and was condemned to death in Bucharest. Yesterday, in the foyer of the National Theater of Bucharest the book of the writer Corneliu Leu “The Book of the Crusader Bishops” was launched. The volume is based on bibliographical documents of the Bishop Grigorie Leu, martyr of Orthodoxy and victim of

our century's paganism, and on the documents of the inquiry by which his son, the Archbishop Victor Leu (he was kidnapped by the KGB) was condemned to death. The writer Corneliu Leu, grandson of Victor Leu, the person who is the president of "Bishop Grigorie Leu Foundation", found and presented the documents from SRI (Romanian Secret Services) archives on the first exiled bishop of Romania. Hidden so long a time, the documents bring to light another page of unknown history. Vasile Leu, son of Husi bishop, Grigorie Leu, was one of the important representatives of the exile. Having escaped from the country and been ordained bishop of the exile, Victor Vasile Leu soon became the enemy number one of the communist regime and of Moscow. Kidnapped by KGB at Vienna, he was interrogated 7 months at Liublianca and was condemned to death at Bucharest. Set free in 1964, Bishop Leu died in 1978, refusing any compromise with the communist regime and its enemies. Victor Leu considered all his life that the communist regime was a strait jacket for the Romanian peoples' soul and being.

The First Bishop of the Exile Vasile Leu was born in 1903 in Oancea commune, Galati County. After having graduated from the Seminary and the Faculty of Theology, he was ordained deacon for the archiepiscopate of Roman (a Romanian town), then, priest at Saint Spyridon Church of Iasi, and also assigned confessor at Colentina Hospital and the Gendarme House of Bucharest, as well as priest of Jianu parish of Bucharest. In 1947, he was a counselor at the Department of Religions, for a short period of time. In 1948, the situation of the church started getting worse and worse, because the communist regime wanted to abolish it. At the request of Soviet Union, The Romanian Orthodox Church was obliged, by an order received directly from Moscow, to give up the parishes from Diaspora so as they pass under the jurisdiction of Russia. Being

aware of the danger and wanting to warn the Romanian Diaspora about this, many bishops, foremost of whom were Grigorie Leu of Husi and Chesarie of Tomis, decided to send some representatives into exile. Since the Metropolitan Visarion Puiu, who had already been abroad, was very ill, and the Romanian bishops had to pass under the control of the Moscow Patriarchate, set up by Stalin, the anticommunist hierarchs decided, after having been secretly consulted, to send the priests Florian Galdau and Vasile Leu into exile. Since the wife of Vasile Leu had died following the bombardments and he was a reliable person, being the son of Bishop Grigorie, he became a monk in order to be consecrated bishop in exile. On August 21st, 1948, the priests Vasile Leu and Florian Galdau left Romania, jumping from the train at the railway station Isanova, and went to Yugoslavia. After having been arrested and interrogated by the Yugoslavian security, they succeeded in escaping and reached Austria.

General of the Romanian Army within the Atlantic Army
After having stayed for a time in a camp, the two priests contacted the Ecumenical Council and the Allied Forces. They were set free and they became priests at the church of Salzburg. With the support of the Ecumenical Council, a meeting of all the Romanian refugees from the exile was organized at Salzburg. That way, the Autonomous Romanian Orthodox Archiepiscopate of Western Europe was set up. The candidate for the episcopate was Vasile Leu, because Metropolitan Visarion Puiu, who had already been in exile, was very sick and paralyzed in a sanatorium in Switzerland. Atkinson, the representative both of the Ecumenical Council and the three allied powers, recognized immediately the election of Bishop Leu, to whom a passport of free passage was issued. Meanwhile, the representatives of the new Archiepiscopate went to Munchen for discussions with the three Russian bishops,

who were in exile, so as to consecrate Vasile Leu as bishop. The profitable activity in exile began at that moment and the Bishop Leu set up more Romanian Orthodox parishes and tried to unify the exile. He participated at the Conference of the Orthodox refugee bishops, he visited the King Mihai in Switzerland and the Queen Anna confessed to him. The King Mihai asked him to contact Horia Sima to stop the attacks against the monarchy. The Metropolitan Visarion Puiu blessed [Victor Leu] and asked him to find another residence, because those from Switzerland pressed him to convert to Catholicism.

At London, Romanians help him, among who was Ion Ratiu At London, he is welcomed by all the Romanians of the BBC, among who was Ion Ratiu and he was officially welcomed by the Minister of External affairs and by the Archbishop of London. On September 1949, he set up the first religious broadcast, talking against communism, the persecution in the country and also against all the elected bishops from the country. At Paris, he officiates a requiem for Niculescu Buzesti urging the Romanians to stay united around King Mihai and to fight till victory against communism. He meets Horia Sima and tries to mediate between him and King Mihai. In autumn of 1949, General Radescu and King Mihai grant him the rank of General in the Romanian Armed Forces within the Atlantic Army. He receives the mission to contribute with General Puiu Petrescu in the creation of a Romanian army. At Munchen, on December 1949, he is consecrated bishop by Metropolitan Serafim, Archbishop Stefan and Bishop Filip and his new name is Victor-Vasile. In 1950, he meets the old King Carol and he resolves the problem of the accommodation of the Romanian officers at Paris. He accepts to use the old farm of the king. Also, in 1950, he visits Spain and is welcome by Franco and he officiates a requiem, at the grave of the Spanish unknown hero, for the iron guards

Mota and Marin, who died during the civil war. In Italy, he helps Viisoianu who had set up a Christian party. He writes articles in all the exile's publications, he has a weekly broadcast at BBC, he speaks at the American radios from Salzburg, Munchen, the English broadcast from Gratz, the French radio from Innsbruck and regularly at Paris Radio.

The discourses were in Romanian and he urged the people to fight against the communist regime. He sets up many Romanian parishes and issues thousands of certificates for the Romanian refugees so as they can immigrate to other countries. Because of his activity, Bishop Grigorie is poisoned. In Romania, his father Bishop Grigorie Leu must retire, because the Episcopate of Husi is abolished. Being a strong anticommunist, Bishop Grigorie warns Petru Groza that it is not a good choice to transform the Patriarchy into a "Sovrom-Patriarchy".

Kidnapped by KGB at Vienna and interrogated by Beria at Liublianca.

On February 25th, 1949, 2 days after the promulgation of the decree concerning the dissolution of his Episcopate, Bishop Grigorie is invited to Bucharest for discussions. When he comes back, he gets very sick and three days later he dies, being perhaps poisoned. Bishop Grigorie, who had opposed King Carol the Second, the iron guard and the Antonescu regime, must pay now for his anticommunism, but, certainly, also because of the activity of his son, Victor Vasile, in exile. Being an "enemy to death" of communism, and also of Moscow, Bishop Vasile Leu is kidnapped on August 16th, 1952 from the English area of Vienna, after an injection had been made. He woke up 3 days later, with his hair cut, and in the prison of the Soviet troops. He is transported to Moscow and confined at Liublianca. He is interrogated 7 months under the charge of being in the service of the American and English secret

services. Beria himself participated at some of the inquiries. He is transferred to Bucharest under the decision No. 2417/20.11.1954 and is condemned to death for reasons of criminal treason. He refuses to be pardoned and deliberately refuses to delegate any person to make such a request on his behalf. "I realize that you want to find out if I collaborated with the English information service. I said and I repeat that I didn't spy for anybody. I am an enemy of this Romanian regime, which turned the country into a kind of prison. I carried out this activity because the communist regime is a strait jacket for the soul and the being of the Romanian people. The only decision which would honour me and the law court would be my condemnation to death", declared Bishop Victor-Vasile Leu at the public session of the District Military Law Court in Bucharest on November 16th, 1954. And in his statements he declared: "I consider communism as the main enemy of the Christians and that's why this is the goal of my life".

Condemned to death, Leu (lion) remains Leu (lion) After having passed through all the communist prisons of Romania, he is set free in 1964 with the ticket No.5949. His file from the security archive – which counts about 300 pages- and the testimonies of his prison mates, point out that Bishop Leu didn't give up and he refused making any compromise. The Leu (lion) remained a Leu (lion), as Teohay Mihadas mentions in his memoirs. Many times he made hunger strikes. After the liberation, he refused to recognize the jurisdiction of the Romanian Patriarchy and he joined to the traditionalist Orthodox Romanians (branch of the 'Stylists') which celebrates the holidays according to the old calendar. He died in 1978, at Cernica monastery refusing any compromise till death.

CUPRINS

1.ÎNTRU EXPLICAREA ACESTEI CĂRȚI	pag3
2.DOCUMENTE, REZUMĂRI, EXTRASE DIN:„ <i>CARTEA EPISCOPILORCRUCIAȚI</i> ”	pag12
3. ADĂUGĂM LA ACEST CAPITOL CÂTEVA DOCUMENTE LĂMURITOARE	pag51
4.DOUĂ INTERVIURI ACORDATE LUI FLORIAN BICHIR DUPĂ APARIȚIA „CĂRȚII EPISCOPILOR CRUCIAȚI”	pag59
5.BISERICA DIN ETER	pag99
6. SCRISOARE ADRESATĂ PĂRINTELUI DANIEL PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE .	pag138
7.CONCLUZII	pag149
8.ADDENDA	pag 175

editie on-line www.cartesiarte.ro

Aceasta carte poate fi comandata la adresa :www.corectbooks.com